ẢNH ĐẾ

Sa Nhã

thị phi

Waka

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Chương 1
Gặp tập kích

Đầu óc Bạch Tử Sách cứ kêu ong ong, chóp mũi đầy mùi máu tanh nồng, bên tai vang lên những âm thanh mơ hồ, không quá chân thật. Một lúc lâu sau cậu mới nghe ra được có hai người đàn ông đang nói chuyện, giọng điệu của người trẻ hơn trong số đó nghe có vẻ rất hoảng loạn: "Làm sao bây giờ? Em... em giết người rồi... làm thế nào đây..."

Giọng nói còn lại có vẻ lớn tuổi hơn cất lên: "Tại sao lại xảy ra chuyện này?"

"Em không hề cố ý đâu! Hôm nay anh ta dùng ảnh uy hiếp em, đòi năm mươi vạn tệ, còn sỉ nhục em, em nhất thời tức giận, không kiềm chế được, lấy cái chai đập anh ta... Ai ngờ, ai ngờ anh ta không chịu nổi, ngã lăn ra đấy..." Giọng nói kia cuống quýt như sắp khóc, đau khổ cầu xin: "Anh ơi, bất luận thế nào anh cũng phải giúp em, em không muốn ngồi tù, không muốn mất tất cả mọi thứ đang có..."

Giọng nói của hai người đàn ông mơ mơ hồ hồ lọt vào tai, đầu Bạch Tử Sách đau như muốn nứt ra, nhận thức lơ lửng như tơ liễu tan tác bay loạn xạ trong gió, căn bản không thể nào suy nghĩ cho rõ ràng nội dung cuộc nói chuyện của hai người kia.

Đây là đâu?

Hai người này là ai?

Ấn tượng cuối cùng của cậu là cậu bị một chiếc xe tải lớn tông phải khi đang trên đường về biệt thự của mình, sao bây giờ lại ở đây?

Cơ thể cứng ngắc đến mức muốn cử động đầu ngón tay cũng không làm được, cảm giác choáng váng và buồn nôn khiến cậu muốn nôn, mí mắt nặng trịch như bị phết nhựa cao su.

Tiếng ong ong vẫn vang lên bên tai, âm thanh bên ngoài lúc to lúc nhỏ, Bạch Tử Sách loáng thoáng nghe thấy hai người đang nói tới những từ đại loại như "sông", "vứt xác". Chốc lát sau, cậu cảm nhận được có người đang di chuyển cơ thể của mình, sau đó bị quăng vào một cái rương da một cách rất thô lỗ. Tiếng "bụp" vang lên bên tai, rương da đóng lại, sau đó nó được nhấc lên, lắc lắc lư lư đi tới một nơi không biết tên nào đó.

Những mảnh suy nghĩ dao động của Bạch Tử Sách cuối cùng cũng lắng đọng lại, những mảnh vỡ trong suốt ấy mang theo hình ảnh không có một chút trật tự nào, khi được chất thành một đống, cuối cùng cũng hiện ra dòng chảy kí ức rõ rệt.

Bạch Tử Sách đột ngột mở bừng mắt giữa rương da đen kịt, thở hồng hộc như người sắp chết.

Không đúng!

Cậu bị chiếc xe tải chất đầy hàng hóa tông từ phía chính diện, chắc chắn phải chết ngay tại chỗ rồi mới đúng, cho dù không chết ngay đáng ra cũng phải nằm trong bệnh viện, chứ không phải trên một chiếc xe chuẩn bị đi vứt xác.

Xe dừng lại, Bạch Tử Sách cảm thấy mình được nhấc lên mặt đất.

"Vứt ở đây thật ạ?" Người đàn ông trẻ hơn một chút hỏi lại, có vẻ thấp thỏm lo âu.

"Chỗ này hoang vu, bên dưới có dòng sông, vứt xuống sẽ không ai biết được đâu." Người đàn ông lớn tuổi hơn nói nhỏ.

Bạch Tử Sách kinh ngạc, nghe giọng điệu của họ có vẻ như muốn vứt thẳng mình xuống sông? Bây giờ cậu không thể cựa quậy được, bị vứt xuống thì chết chắc rồi còn gì?

"Thế thì mau vứt xuống thôi!" Người đàn ông trẻ hơn nói.

Bạch Tử Sách cảm thấy mình lại bị nhấc lên, sau đó có cảm giác rơi xuống, "ùm" một tiếng rơi thẳng xuống dòng sông. Dòng nước lạnh buốt tràn vào rương da qua kẽ hở, nhanh chóng lấp đầy không gian chật hẹp.

Bạch Tử Sách chỉ có thể mặc cho bản thân mình từ từ chìm xuống, không có kế sách gì, trong lòng ngập tràn cảm giác phẫn nộ và đau thương khó diễn tả bằng lời. Bạch Tử Sách này cả đời chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, tại sao lại rơi vào bước đường này? Tại sao ông trời lại muốn đối xử với cậu như thế?

Trước khi chết, hình ảnh khi còn sống như đèn kéo quân lướt qua trước mắt cậu, cuối cùng dừng lại ở vẻ mặt áy náy của Chu Bắc Hiền và gương mặt ánh lên nụ cười đắc ý của Y Tự.

Không, cuộc đời của cậu sao có thể kết thúc một cách uất ức như vậy? Cậu vẫn chưa rửa sạch được oan khuất, vẫn chưa đánh bại được đôi nam nam chó má kia, sao có thể kết thúc như thế được?

Căm phẫn chính là sức mạnh to lớn, Bạch Tử Sách hít một hơi thật sâu, liều mình giãy giụa trong chiếc rương da, không ngờ bỗng dưng có thể động đậy được. Bạch Tử Sách vừa giật mình vừa vui mừng, vội vàng đưa tay đẩy nắp rương da.

Cảm tạ trời đất, chắc vì hai người kia quá hoảng sợ nên không cài chặt chốt, Bạch Tử Sách cố chịu cảm giác tức thở đẩy vài cái, cuối cùng cũng đẩy ra được, sau đó dùng hết sức lực toàn thân bơi lên trên.

Nước sông rất lạnh, Bạch Tử Sách dựa vào sức lực được bùng lên nhờ khao khát sống, nhanh chóng bơi ra khỏi mặt nước.

Bạch Tử Sạch hít thở gấp gáp, giơ tay vuốt nước trên mặt, đánh giá bốn phía, xung quanh đen kìn kịt, loáng thoáng thấy được bờ sông chất đầy đá sỏi trước mặt, cậu vội vang bơi về phía bờ, gian nan nằm bò lên một mỏm đá nhô ra.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Bạch Tử Sách hô to vài tiếng, xung quanh lặng yên như tờ, đến cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, cuối cùng cậu cũng nhìn rõ được hoàn cảnh xung quanh, nơi đây không một bóng người, hai bên là núi, ở giữa chính là con sông mà cậu vừa bị ném xuống, mà bên cạnh bờ sông nơi cậu đang nằm là con đường quốc lộ duy nhất.

Ngửa đầu nhìn lên trên, Bạch Tử Sách vẫn còn ngâm nửa mình dưới nước, cậu cắn răng, vất vả vịn vào mỏm đá để trèo lên bờ. Toàn thân cậu ướt sũng, gió đêm trong khe núi thổi qua, lạnh thấu xương, vết thương ở sau gáy bị dính nước đau đớn từng hồi, Bạch Tử Sách vừa đau vừa mệt, suýt nữa ngất xỉu thêm lần nữa.

Không thể ngất đi được...

Cậu lắc lắc đầu duy trì sự tỉnh táo, dùng hết sức lực cuối cùng của bản thân, chật vật bò lên đường quốc lộ, khi cậu bò lên được đường quốc lộ, toàn thân gần như đã không còn sức nữa.

Trời đã tối hẳn, xung quanh vọng tới tiếng côn trùng kêu rất rõ ràng, cả thế giới dường như chỉ có một mình cậu.

Bây giờ hi vọng duy nhất chính là có ai đó lái xe ngang qua đây cứu giúp cậu.

Nếu như có người chịu cứu mình, mình nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp người ấy.

Cậu thầm nghĩ trong lòng.

Lạnh và đau đớn khiến cậu không thể không nghĩ linh tinh để dời sự chú ý.

Gần đây cậu quá xui xẻo, người yêu phản bội, sự nghiệp rơi xuống đáy, bây giờ lại bị người ta vứt như vứt xác xuống sông, ông trời sẽ không để cậu xui xẻo như thế mãi chứ? Giả dụ tỉ lệ bị người yêu phản bội là 10%, tỉ lệ sự nghiệp đi xuống một cách xui xẻo như cậu chắc chưa đến 10%, tỉ lệ bị người ta vứt xác xuống sông chắc còn nhỏ hơn, e là không đến 1%, mà tỉ lệ bị chết rét chắc chỉ khoảng 50%, tỉ lệ mấy chuyện này xảy ra đồng thời chắc chỉ có một phần hai mươi nghìn, cậu không tin mình có thể "may mắn" đến mức ấy!

Cứ nghĩ linh tinh như vậy, tâm trạng của cậu thả lỏng một cách kì lạ.

Trên con đường núi cách đó không xa có hai chùm sáng lóe lên, ánh sáng trắng lóa càng ngày càng gần, tiếng động cơ ô tô cũng gần trong gang tấc.

Thấy hai luồng sáng ấy, Bạch Tử Sách suýt nữa nhảy dựng lên. Không ngờ lập luận về tỉ lệ của cậu lại đúng kìa!

"Cứu tôi!" Bạch Tử Sách cố gắng hô hào, từ bên vệ đường lảo đảo chạy tới giữa đường lớn, dang hai tay không ngừng huơ huơ.

Chiếc xe nhanh chóng đến bên cạnh cậu, ánh đèn sáng quá mức khiến hai mắt Bạch Tử Sách đau đớn vì bị chói, khi cậu vô thức muốn giơ tay che đi, chiếc xe dừng lại ở chỗ cách cậu không quá

xa.

Cửa xe không bật mở ngay lập tức, chắc hẳn người bên trong đang phán đoán tình hình, nơi hoang vu thế này đột nhiên có một người xông ra, chuyện không thể đơn giản được.

Ánh đèn pha của xe chiếu rõ dáng vẻ nhếch nhác hiện giờ của Bạch Tử Sách: cơ thể ướt sũng, một bên gò má còn dính vết máu đã thẫm lại.

Bạch Tử Sách lảo đảo bước tới, vừa đi vừa nói "cứu tôi với". Đầu cậu vừa đau vừa choáng, cảm giác choáng váng mãnh liệt tới mức cậu gần như bước không vững được, càng không thể suy nghĩ hiệu quả, chỉ có thể nghe theo bản năng đi về phía nguồn sáng và hi vọng duy nhất, cầu cứu người trong xe.

Khi cậu sắp tới gần nắp xe, cửa xe cuối cùng cũng bật mở, một người bước ra.

Bóng người đứng ngược sáng trông có vẻ cao gầy, từ hình dáng bên ngoài có thể đoán ra người này có giới tính nam. Người kia nhanh chóng bước tới bên cạnh Bạch Tử Sách và hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Giọng nam nghe trầm thấp thành thật, khiến người ta cảm thấy rất được an ủi.

Nghe thấy giọng nói này, tiềm thức của Bạch Tử Sách biết mình đã được cứu rồi, sợi dây căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng đứt, hai mắt cậu tối sầm, chân mềm nhũn không chống đỡ nổi cơ thể.

Một đôi tay kịp thời đỡ lấy cậu, Bạch Tử Sách ngã vào lồng ngực người kia. Nhiệt độ cơ thể người này cao đến giật mình, nóng lạnh giao hòa khiến Bạch Tử Sách không nhịn được rùng mình một cái.

Một bàn tay ấm áp sờ lên trán cậu.

"Cậu ta sốt rất cao, mau đi bệnh viện thôi."

Âm thanh nào đó mơ mơ hồ hồ vọng tới, Bạch Tử Sách đột nhiên cảm thấy giọng nói này có vẻ quen thuộc, nhưng đầu óc cậu đặc quánh như tương, không thể nhớ ra nổi rốt cuộc là ai...

Chương 2
Nguyên do

Khi mở mắt ra một lần nữa, đập vào mắt Bạch Tử Sách là trần nhà trắng toát, chóp mũi phảng phất mùi thuốc sát trùng, giá truyền dịch bên cạnh giường treo vài chai nước, ống dây kéo dài đến mu bàn tay mình.

Ý thức được bản thân đang ở trong bệnh viện, Bạch Tử Sách thở phào một hơi. Sau gáy dội tới cơn đau như co rút người lại, chẳng khác gì có người cầm dao khuấy đảo trong đầu. Bạch Tử Sách giơ tay sờ sờ đầu, sờ thấy băng vải đầy đầu, chẳng cần nhìn cũng biết mình được quấn như cái bánh chưng.

Trong đầu không khỏi hồi tưởng lại cuộc đối thoại mà mình mơ hồ nghe được khi mới tỉnh dậy, hình như là bị cái chai đập phải, chảy rất nhiều máu, lúc đó vết thương chắc chắn rất nghiêm trọng, nếu không sẽ không đến mức bị người ta cho rằng đã chết rồi.

Nhưng bây giờ mình đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, tình hình chắc cũng không quá tệ nhỉ?

Trong phòng bệnh trắng toát chỉ có một mình cậu, vô cùng im lặng. Không có đám phóng viên không ngừng truy đuổi, không có người hâm mộ cuồng nộ chặn đường, càng không có những ánh mắt quái dị của kẻ khác, nhất thời Bạch Tử Sách cảm thấy không quen.

Mình thích bị ngược đãi à?

Bạch Tử Sách cười khổ, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm khi có được. Nghe được tin cậu nằm viện, không biết đám phóng viên chỗ nào cũng điểm danh kia có xông tới chụp ảnh rồi lại viết

mấy bài báo hư hư thực thực bôi nhọ cậu không nhỉ? Bây giờ cậu ăn cơm uống nước cũng là sai hết, làm cái gì cũng khiến người ta lấy ra châm chọc.

Nghĩ tới phong quang vô hạn năm đó cùng với cảnh tượng bao người đòi đánh hôm nay, Bạch Tử Sách cảm thấy vẫn như đang nằm mơ.

Bạch Tử Sách thấy hơi mờ mịt, rốt cuộc làm sao mà sự tình lại đến mức này nhỉ?

Thực ra nhắc đến quá trình tiến triển sự việc rất đơn giản thôi, tình cảnh "trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường" mà người ta vẫn nói chính là cậu quá tin vào bản thân, cũng quá tin tưởng Chu Bắc Hiền.

Bạch Tử Sách rất đẹp, không phải kiểu đẹp bình thường đâu, mà nó đủ để cậu thăng cấp từ tầng lớp phổ thông lên tầng lớp trên cùng của xã hội. Người có ngoại hình hoàn hảo luôn rất tự tin về mình, Bạch Tử Sách cũng không phải ngoại lệ. Ngoài một chút hoang mang và tự ti khi mới phát hiện ra tính hướng của mình, Bạch Tử Sách luôn tự tin về bản thân đến mức mù quáng.

Bạch Tử Sách mắt cao hơn đầu, lại có bệnh sạch sẽ quá mức, đời sống tình cảm khá đơn thuần, cậu cũng không dám yêu đương, nếu không thì không biết mấy cô gái lập "hậu cung" cho cậu sẽ làm ra chuyện gì, cho đến khi cậu gặp được Chu Bắc Hiền.

Sau khi gia nhập giới giải trí, có quá nhiều chuyện xảy ra, trong thời gian ở dưới đáy, Chu Bắc Hiền vẫn luôn lặng lẽ bên cạnh cậu, dần dần lay động cậu, hai người cứ như vậy rồi hẹn hò với nhau.

Ba năm sau, trong một ngày quay phim nào đó, Bạch Tử Sách nhận được tin nhắn nặc danh nói rằng Chu Bắc Hiền ngoại tình, người kia tên là Y Tự, là một nghệ sĩ nhỏ mới kí hợp đồng với GMG, hơn nữa còn kèm theo ảnh chụp rất rõ nét. Lúc đó Bạch Tử Sách không tin, bởi vì khi ấy cậu đã là ảnh đế, có dung mạo hoàn hảo của mình, có địa vị và danh tiếng xã hội cực kì cao, cậu tự tin về bản thân mình, không tin rằng Chu Bắc Hiền sẽ chọn một người hoàn toàn không bằng cậu. Nhưng sau đó cậu phát hiện ra mình sai rồi, sai rất trầm trọng.

Sau khi kẻ nặc danh kia liên tiếp gửi hình ảnh tới, Bạch Tử Sách không thể không để ý tới nó, có lần kẻ nặc danh kia bảo cậu tới một khách sạn năm sao nào đó ở vùng ngoại ô, cậu bán tín bán nghi lén lút tới đó. Trong phòng khách sạn, quả nhiên cậu phát

hiện ra hai người quấn lấy nhau không nỡ chia lìa, một trong số đó hiển nhiên là Chu Bắc Hiền.

Bạch Tử Sách từng diễn rất nhiều bộ phim truyền hình éo le về việc bắt gian tại giường, nhưng nội tâm cậu không cho là vậy, bởi vì cậu quá mức tự tin, không cho rằng bạn trai có thể phản bội sau lưng mình. Thế nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy hai người đó, tự tin của cậu đã bị đả kích nặng nề.

Bạch Tử Sách là một người có tác phong làm việc nhanh gọn, tính tình nóng nảy bộp chộp, máu nóng dồn lên đầu là muốn đập cho đôi nam nam chó má kia một trận, ai ngờ lại bị người khác chụp hình và tung ra. Chu Bắc Hiền là cậu ấm của GMG, có đơn vị truyền thông nào dám đắc tội với hắn ta? Sau cùng tin tức được tung ra là Bạch Tử Sách vô duyên vô cớ đánh người, người bị đánh là nghệ sĩ mới Y Tự, mà cái tên Chu Bắc Hiền từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện trong bản tin.

Khi đọc tin tức, Bạch Tử Sách tức đến mức hai mắt đỏ ngầu, xông vào phòng làm việc của Chu Bắc Hiền đanh giọng chất vấn, trùng hợp là Y Tự cũng đang ở đó, sau đó Y Tự đã nói những câu khiến cả đời này cậu cũng không quên được.

“Anh Bạch, tôi biết anh tức giận, nhưng anh tức giận rất vô lý. Bắc Hiền và tôi là thanh mai trúc mã từ nhỏ, đã ở bên nhau từ lâu rồi, nhưng người nhà Bắc Hiền không đồng ý, lúc đó chúng tôi còn rất trẻ, vì chuyện này mà làm ầm lên rất nhiều lần, sau đó tôi ra nước ngoài, nhưng từ đầu đến cuối chúng tôi chưa từng nhắc đến chuyện chia tay.”

“Thời gian tôi ra nước ngoài, Bắc Hiền gặp được anh, có lẽ anh đã hiểu nhầm ý của Bắc Hiền, quan hệ của hai người rất bình thường... Anh nên hiểu rằng, mối quan hệ bao dưỡng trong giới giải trí là rất bình thường.”

“Tuy rằng tôi cũng giận Bắc Hiền không thể giữ mình, nhưng con người luôn có nhu cầu sinh lý, tôi hiểu cho anh ấy. Có điều bây giờ tôi quay về rồi, anh ấy cũng không cần mối quan hệ như thế này nữa...”

Đối với Bạch Tử Sách mà nói, những lời này chẳng khác gì sét đánh ngang tai, điều khiến cậu càng không dám tin là từ đầu đến cuối Chu Bắc Hiền chỉ giữ im lặng, ngầm thừa nhận những điều Y Tự nói!

Bạch Tử Sách hoàn toàn không thể nào chấp nhận nổi.

Sau đó cậu chẳng nhớ mình đã nói gì, cảm xúc của cậu quá kích động, chỉ nhớ mình đã tức giận gào thét với hai người đó, còn đập phá văn phòng, suýt nữa đánh Y Tự thêm một trận, nhưng Chu Bắc Hiền đã khống chế được cậu.

Thời gian đó cậu nhốt mình trong căn hộ uống rượu tìm say, vùi thân trong nỗi đả kích không thể diễn tả bằng lời. Bạch Tử Sách nhờ có tướng mạo xuất chúng mà từ nhỏ đã được người ta chiều chuộng, nhưng tính tình cậu cao ngạo, trước nay chưa từng đặt ai trong lòng, sau khi gặp được Chu Bắc Hiền mới từ từ hiểu được tình ái, cậu thực sự muốn sống cả đời bên Chu Bắc Hiền. Cậu kiêu căng và tự phụ, hoàn toàn không thể chấp nhận được hành vi phản bội của Chu Bắc Hiền, càng không thể chấp nhận nổi việc bị người ta sỉ nhục như thế.

Cậu chìm đắm trong đau khổ không thể thoát ra được, trời đất bên ngoài lại có sự biến đổi. Tin tức bên ngoài hết lớp này đến lớp khác, "lịch sử đen tối" ùn ùn kéo tới, không biết bao nhiêu kẻ từ đâu chui ra chỉ trích cậu có "bệnh ngôi sao", "đánh người", "lòng dạ độc ác ích kỷ", "đời sống cá nhân rối loạn", vân vân.

Trong khoảng thời gian đó, có bạn bè lén lút nói với cậu, trước kia sự nghiệp của cậu lao đao lận đận thực ra đều do một tay Chu Bắc Hiền đạo diễn, bởi vì hắn biết nhà đẹp xe to đồng hồ cao cấp không lay động được Bạch Tử Sách, nên trước hết phải dìm cậu xuống dưới đáy, sau đó xuất hiện, quan tâm và giúp đỡ cậu như một đấng cứu thế, Bạch Tử Sách chưa trải nghiệm nhiều về tình cảm làm sao đỡ được đòn tấn công này?

Họ ở bên nhau ba năm, Bạch Tử Sách đã phát hiện ra Chu Bắc Hiền không hề lịch lãm, lễ độ, dịu dàng, chu đáo như hắn ta biểu hiện ra bên ngoài, hai người có cách biệt rất lớn trong cách đối nhân xử thế, trước khi xảy ra chuyện cũng luôn cãi nhau, nhưng lần nào Bạch Tử Sách cũng nhớ tới lúc trước Chu Bắc Hiền từng giúp đỡ mình rất nhiều nên lại nhẫn nhịn hết.

Ai mà ngờ đây lại là một cái bẫy!

Khi biết được chân tướng, Bạch Tử Sách đau lòng đến mức khó mà kiềm chế được, một người luôn được cưng nựng, luôn được ngưỡng mộ như cậu khó có thể chấp nhận được sự thật mình bị chơi đùa, tự tôn và kiêu ngạo của cậu hoàn toàn bị giẫm nát dưới chân!

Cậu còn chưa bình ổn được tâm trạng để phản kích thì một ngày

nào đó tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng khách sạn xa lạ, bên cạnh là một người đàn ông diêm dúa lõa lồ, khi cậu vẫn chưa kịp hoàn hồn, cửa phòng khách sạn đã bị đạp mở, vô số phóng viên vác theo máy ảnh xông vào...

Nếu như nói lịch sử đen tối trước kia chỉ là nói bóng nói gió thì chuyện "tình một đêm" này là vết nhơ chắc chắn như đinh đóng cột, dù cho cậu có bao nhiêu cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được, nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Sau đó cậu chật vật chạy trốn, bỏ hết tất cả công việc, lén lút lái xe tới khu biệt thự ở ngoại ô, hi vọng tạm lánh sóng gió, trên đường bị một chiếc xe tải đâm trúng...

Sau đó không hiểu sao cậu xuất hiện trên xe của hai người đàn ông và bị vứt xuống sông.

Thời gian này xảy ra chuyện gì, Bạch Tử Sách hoàn toàn không có kí ức, mọi chuyện đến quá nhiều và nhanh, khiến người ta không kịp trở tay. Tạm thời không quan tâm đến hai người đàn ông kia, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải đè những tin tức tiêu cực xuống.

Mọi chuyện rất rõ ràng, người có mối thâm thù đại hận muốn dồn cậu vào chỗ chết ngoài Chu Bắc Hiền và Y Tự ra thì không còn ai khác. Nghĩ lại, khi đó lúc gầm gào ở phòng làm việc của Chu Bắc Hiền, hình như cậu đã nói rất nhiều câu uy hiếp, với thủ đoạn làm việc của Chu Bắc Hiền, không thể để lại hậu họa như mình được.

Chu Bắc Hiền đối xử với người khác luôn dịu dàng và chu đáo, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, lặng lẽ dồn người ta vào chỗ chết, ném đá giấu tay giết chết kẻ địch mới là tác phong làm việc trước giờ của hắn.

Nghĩ lại, ở bên cạnh người như vậy ba năm, thật khiến người ta phải ớn lạnh.

Chương 3
Kinh ngạc

Vừa nghĩ tới Chu Bắc Hiền, trái tim Bạch Tử Sách lại trào lên cảm giác đau đớn.

Sau khi yêu một người, cho dù biết hắn ta là dạng người gì thì vẫn sẽ thấy buồn và đau lòng khi nghĩ về hắn, không liên quan gì đến tự tôn hay niềm kiêu ngạo cả. Nhưng suy cho cùng Bạch Tử Sách cũng không phải người bình thường, cậu sẽ không đắm mình trong buồn khổ quá lâu, nếu không cũng không thể từ chỗ không có gì mà bò lên được vị trí cao như vậy.

Cậu bắt đầu suy xét lại mình, nếu không phải cậu quá nóng vội khi gặp chuyện thì có lẽ cũng không rơi vào bước đường này. Tính tình nóng nảy bộp chộp bắt buộc phải sửa, nếu không sau này còn phải chịu khổ nhiều.

Bạch Tử Sách tự nhủ trong lòng, lúc này cậu không ý thức được đả kích lớn hơn vẫn còn ở phía sau, trước mắt cậu chỉ muốn suy xét lại bản thân cho cẩn thận, tìm ra thiếu sót của mình.

Thậm chí cậu bắt đầu nghĩ tới phương án giải quyết sau này, đầu tiên nhất định phải nhảy ra khỏi GMG được, tìm một công ty có thực lực mạnh mẽ nào đó gửi thân. Tuy rằng bị tung ra rất nhiều tin tức xấu, nhưng với địa vị của cậu, chắc chắn rất nhiều công ty muốn kí hợp đồng, chỉ có điều chắc sẽ phải chịu thiệt một chút trên hợp đồng. Thoát khỏi sự trói buộc của Chu Bắc Hiền, cậu mới có thể lợi dụng nguồn lợi công việc để gây dựng hình ảnh cho mình.

Mặt khác, cậu sẽ tìm người điều tra tất cả những việc đã qua, lấy được chứng cứ, hất đổ đôi nam nam chó má kia.

Cuối cùng, cậu nhất định phải tìm một người dịu dàng chu đáo tuấn tú phóng khoáng làm bạn trai, để cho đôi nam nam kia biết rằng mình vẫn có thể sống vô cùng thoải mái, hơn nữa còn sống tốt hơn cả họ.

Sắp xếp xong mục tiêu của tương lai, trái tim của Bạch Tử Sách ổn định hơn một chút, vết thương dường như không còn đau nữa.

Chốc lát sau, có người mở cửa phòng bệnh, bóng dáng quen thuộc bước vào. Đó là một người đàn ông mặc âu phục, đeo kính không gọng, tóc tai chải chuốt gọn gàng, quần áo không một nếp nhăn, nụ cười trên mặt rất dịu dàng, dáng vẻ như một nhân vật tinh anh có thể tham gia hội họp cấp quốc tế bất cứ lúc nào, khiến người ta vừa gặp đã thấy có thiện cảm.

Nhưng bây giờ Bạch Tử Sách rất ghét kiểu người này, bởi vì kiểu người này sẽ khiến cậu nhớ tới Chu Bắc Hiền.

Trước khi cảm xúc chán ghét xộc lên, cảm giác đầu tiên của cậu là kinh ngạc, bởi vì người này là một người quen - Tần Vĩnh, trợ lý của Lục Tư Nguyên.

Nếu như trước khi xảy ra chuyện Chu Bắc Hiền phản bội mà hỏi Bạch Tử Sách người cậu ghét nhất là ai, Lục Tư Nguyên sẽ rất xứng đáng xếp hạng đầu, không ai có thể địch lại được.

Lục Tư Nguyên là một người cũng khiến người ta phải ngưỡng mộ trong giới giải trí, anh ta có xuất thân ưu tú, tướng mạo tuấn mỹ, đồng thời cũng vô cùng có tài. Theo lý mà nói, hai người như vậy chắc hẳn nên yêu mến lẫn nhau mới phải, nhưng trên thực tế cả hai đều coi thường nhau. Bạch Tử Sách cảm thấy Lục Tư Nguyên giả dối, Lục Tư Nguyên cảm thấy Bạch Tử Sách ngông cuồng.

Bởi vì cả hai người cùng đẹp, giới giải trí thường xuyên lấy hai người ra để so sánh, lâu dần nảy sinh tâm lý so bì. Cộng với một số lục đục khi quay quảng cáo và phim truyền hình trước đó, hai người ầm ĩ không vui, đúng là nhìn nhau thấy ghét.

Lục Tư Nguyên trước kia nổi tiếng nhờ âm nhạc, Bạch Tử Sách cảm thấy anh sản xuất âm nhạc rất ổn thì anh cứ lăn lộn trong giới âm nhạc đi, đừng chạy tới giới diễn viên cướp bát cơm của người khác, nhưng sao mà ngăn được vì anh Lục nhà người ta muốn phát triển toàn diện. Trước kia trong phim của Bạch Tử Sách có một diễn viên nhỏ rất đẹp tên là Tưởng Nghị, quan hệ giữa hai người rất ổn. Bạch Tử Sách thực sự coi cậu chàng này là em trai, muốn nâng đỡ cậu ấy, vất vả lắm mới kiếm cho cậu ấy

được một vai thứ chính, thế mà giữa chừng Lục Tư Nguyên chạy tới cắm chân vào, nẫng luôn vai diễn của Tưởng Nghị. Bộ phim kia nổi rần rần, Lục Tư Nguyên nhân cơ hội này mở rộng sự nghiệp, trở thành một nghệ sĩ phát triển toàn diện, còn Tưởng Nghị vẫn phải vật lộn giữa một đám nghệ sĩ mới.

Bạch Tử Sách từng chịu không ít cơn giận của các cậu ấm, nên cậu ghét nhất hạng cậu ấm dựa vào ưu thế hậu thuẫn mà giành giật bát cơm với người khác, cho nên khi quay bộ phim đó, cậu đã ngáng chân Lục Tư Nguyên không ít lần, mỗi lần hai người có cảnh diễn chung, Bạch Tử Sách toàn khiến Lục Tư Nguyên phải NG. Đến nay nhớ lại gương mặt tái xanh của Lục Tư Nguyên khi ấy, Bạch Tử Sách vẫn có thể cười thành tiếng.

Giới giải trí lớn như thế, sau đó Bạch Tử Sách lại nhảy tới GMG mà Lục Tư Nguyên đang kí hợp đồng, hai người cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu gặp, va chạm không ít lần.

Có một lần, sau buổi tụ tập, Bạch Tử Sách lén vào phòng nghỉ nghỉ ngơi, lúc bước vào vô tình nghe được Lục Tư Nguyên đánh giá cậu thế này: "Bạch Tử Sách kia cứ như con Husky, lúc nào cũng tỏ vẻ tôi ngầu lắm đấy đừng chọc vào tôi, thực ra tất cả mọi người đều biết cậu ta vừa đần vừa ngốc."

Câu này khiến Bạch Tử Sách tức hộc máu, từ nhỏ đến lớn cậu luôn được người ta cưng nựng, trước nay chưa có ai dám mắng cậu giống một con cún, càng không có ai dám nói cậu vừa đần vừa ngốc hết!

Từ đó về sau, cậu liệt Lục Tư Nguyên vào đối tượng ghét bỏ hàng đầu, kiên trì một trăm năm không lay động. Đến bây giờ, Lục Tư Nguyên vẫn được xếp vào đối tượng cậu ghét số một, Chu Bắc Hiền và Y Tự xếp số âm một và số không.

Tuy rằng trong đầu nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc trong hiện thực. Bạch Tử Sách kinh ngạc nhìn Tần Vĩnh, trong lòng thoáng hiện cảm giác không ổn. Nhớ lại giọng nói quen thuộc mà hôm qua mình nghe được, giọng nói đó hình như, có lẽ, có thể là Lục Tư Nguyên?

"Nếu như có ai đó cứu mình, mình nhất định sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp người đó..."

Cậu nhớ mình đã từng thề thốt như vậy trong lòng, tâm trạng lúc đó mãnh liệt như thế, đội nghĩa mang ơn, nhưng bây giờ cứ nghĩ tới đối tượng báo ơn có thể là Lục Tư Nguyên, cậu lại bắt đầu chùn

lòng.

Không, lúc đó đầu óc không tỉnh táo, có thể đã nhận nhầm giọng của Tần Vĩnh rồi.

“Tối qua anh đã cứu tôi phải không?” Cậu do dự hỏi.

“Không phải.” Tần Vĩnh cười: “Là Tư Nguyên đã đưa cậu về.”

Bạch Tử Sách truy hỏi: “Tư Nguyên? Lục Tư Nguyên?”

Tần Vĩnh gật đầu.

“...” Hóa ra là anh ta thật.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, bên ngoài phòng bệnh có thêm một người thong dong bước vào, người này cơ thể cao lớn, vai rộng eo thon, nhất là đôi chân dài thẳng tắp, bước một bước đã bằng hai bước của người khác rồi.

Người kia thong dong bước tới bên cạnh giường bệnh của Bạch Tử Sách, lơ đễnh hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Bạch Tử Sách: “...”

Đôi lông mày đen như mực nhếch lên, đôi mắt màu nâu thâm sâu như bầu trời đêm, sống mũi thẳng tắp ngạo nghễ, đôi môi mỏng cười mà như không, khiến người ta không thể nắm bắt được. Anh mặc một chiếc áo T-shirt màu đen, hai tay đút trong túi quần, cách ăn mặc đơn giản nhưng vẫn tạo ra khí chất nhẹ nhàng lão luyện, đủ để khiến các cô gái của anh gào thét như điên.

Không phải Lục Tư Nguyên thì còn là ai được?

Vẫn đi đến đâu rắc thính đến đó như trước giờ.

Bạch Tử Sách âm thầm chê bai trong lòng theo quán tính, chê xong lập tức nhớ ra người ta là ân nhân cứu lấy sinh mạng hèn của mình, không nên tiếp tục có cái nhìn phiến diện như vậy, vội gạt suy nghĩ trong đầu đi, chân thành cảm ơn: “Nghe nói anh đã cứu mạng tôi, cảm ơn nhé.”

Lục Tư Nguyên nhìn chằm chằm vào mặt cậu, không biết đang suy nghĩ cái gì, lát sau mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Câu này gợi tới trải nghiệm không vui vẻ tí nào của Bạch Tử Sách, cậu hít một hơi thật sâu: “Có hai tên khốn nạn đập vào gáy tôi,

tưởng tôi chết rồi, ném tôi xuống sông!"

"Tại sao họ lại đập vào đầu cậu?"

"Bởi vì họ..." Ờm? Vì sao thế nhỉ?

Bạch Tử Sách ôm đầu nghĩ lại thật kĩ, mơ mơ hồ hồ nhớ tới lúc đó chàng trai trẻ hơn đã nói, hình như mình dùng ảnh chụp uy hiếp họ... Không phải, trước giờ mình chưa từng cầm ảnh uy hiếp ai cả!

Bạch Tử Sách ý thức được có chỗ nào đó không đúng lắm, cậu không thể làm loại chuyện như lấy ảnh chụp ra bắt chẹt người khác được, huống hồ cậu đường đường là một ảnh đế, cần gì phải vì năm mươi vạn tệ mà uy hiếp người khác?

"Không nói được?" Giọng nói của Lục Tư Nguyên kéo cậu về hiện thực.

Bạch Tử Sách nhanh trí, ôm cái đầu tròn như viên bánh trôi mà kêu đau ầm ĩ: "Đau... đau quá... tôi không nhớ nổi..."

Lục Tư Nguyên khoanh tay trước ngực, đứng từ trên nhìn xuống màn biểu diễn của cậu: "Không nhớ được? Mất trí nhớ à?"

Bạch Tử Sách tiếp tục giả vờ đau đớn: "Đau thật mà, thực sự không nhớ được."

Lục Tư Nguyên liếc cậu: "Vậy cậu có nhớ tôi là ai không?"

"Lục Tư Nguyên."

"Xem ra chưa mất trí nhớ."

Giọng điệu lạnh tanh của Lục Tư Nguyên khiến Bạch Tử Sách cảm thấy mình như một thằng ngốc, lửa giận cháy phừng phực trong lòng - Lục Tư Nguyên luôn có thể khiến cậu nhanh chóng nổi giận.

Cậu đột nhiên nhớ ra Lục Tư Nguyên có phải là gì của mình đâu, mình chỉ cần cảm ơn anh ta là được, cần gì phải trả lời câu hỏi của anh ta như gặp phụ huynh vậy.

Nghĩ thế, Bạch Tử Sách cảm thấy mình ôm đầu diễn trò hơi bị đần, vì thế buông tay ra, ho một tiếng, làm bộ làm tịch nói: "Tôi rất cảm kích vì anh đã cứu tôi, anh muốn báo đáp thế nào cứ việc nói, chỉ cần tôi có thể cho anh được tôi nhất định sẽ đưa. Những chuyện khác tôi không muốn nói nhiều, xin hãy liên lạc với quản

lý của tôi, tôi sẽ bảo anh ấy bàn bạc cụ thể với anh."

Tần Vĩnh bật cười. Bạch Tử Sách không hiểu tại sao anh ta lại cười, mà Lục Tư Nguyên cũng đang đánh giá Bạch Tử Sách từ trên xuống dưới, ánh mắt đó khiến Bạch Tử Sách vô cùng mất tự nhiên.

"Nếu như anh không muốn, hãy cho tôi mượn điện thoại, tôi tự liên lạc với anh ấy." Cậu bồi thêm một câu như vậy, tuy rằng bây giờ cậu đen đủi lắm rồi, nhưng dù gì vẫn là bộ mặt của công ty, không đến mức không giữ chút thể diện cho nhau.

Lục Tư Nguyên đột nhiên quay lại nói với Tần Vĩnh: "Anh nói xem liệu có phải bị đập hỏng cả đầu rồi không?"

Tần Vĩnh vất vả nhịn cười, cứ gật gật rồi lắc lắc.

Bị họ nhìn như một thằng ngốc khiến cơn giận của Bạch Tử Sách tăng lên ngùn ngụt, cậu miễn cưỡng đè nén nó, nghiêm chỉnh nói: "Nếu như các anh không muốn, tôi sẽ gọi y tá tới, tôi là bệnh nhân, cần được nghỉ ngơi, mời các anh ra ngoài cho."

"Xem ra đúng là bị hỏng đầu thật rồi." Lục Tư Nguyên đưa ra kết luận, lấy điện thoại trong túi ra quăng cho cậu: "Tự gọi đi, mật mã là bốn số không."

Tần Vĩnh nhìn anh với vẻ khá bất ngờ.

Chương 4
Lăng Hàm

Chiếc điện thoại màu đen rơi xuống bên giường của Bạch Tử Sách, Bạch Tử Sách phát hiện hóa ra điện thoại của Lục Tư Nguyên giống loại của mình. Cậu miễn cưỡng nén cơn giận, nhặt nó lên, thuần thục dùng ngón tay gạt màn hình, vô tình nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của mình trên màn hình đen, quả nhiên được quấn như cái bánh chưng y như cậu tưởng tượng, nhưng gương mặt trên cái bánh chưng đó không hề quen thuộc.

Bạch Tử Sách khựng lại, vội vàng nhập mật mã, mở điện thoại, lập tức tìm chức năng chụp ảnh, sau đó nhanh nhẹn mở chế độ tự chụp ảnh giơ lên trước mặt mình nhìn trái nhìn phải.

Tần Vĩnh và Lục Tư Nguyên: "..."

Hai người chấn động vì động thái này của Bạch Tử Sách, họ không ngờ Bạch Tử Sách lại cầm điện thoại để chụp hình tự sướng, bỗng chốc quên cả nói chuyện, chỉ có thể câm nín nhìn kẻ tàn tật một nửa với cái đầu quấn tròn xoe như bánh trôi đang cầm điện thoại đổi các góc độ để chụp mình tanh tách.

Người xinh đẹp luôn rất chú ý đến bề ngoài của mình, nhìn thấy thứ gì có thể phản quang được sẽ soi vào đó theo bản năng, càng không nói tới dạng tự luyến như Bạch Tử Sách. Trong nhà cậu, ngoài phòng vệ sinh ra, phòng ngủ, thậm chí cả cửa nhà và phòng khách cũng lắp đặt gương đứng, cứ hở ra là soi gương. Chuyện chụp ảnh tự sướng càng nhiều như cơm bữa, lúc chơi Weibo, thỉnh thoảng cậu sẽ đăng một tấm ảnh khoe mặt mình, khiến các fan phải kêu gào một trận. Tất nhiên bây giờ đã không giống lúc trước, lúc này cậu chụp ảnh không phải để thưởng thức vẻ đẹp của mình.

Bạch Tử Sách không rảnh nghiên cứu biểu cảm của hai người kia, sau khi chụp xong cậu lấy ảnh ra xem đi xem lại, không đúng, có nói thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng chỉ bị đập một nhát thôi mà, không phải tiện thể phẫu thuật chỉnh hình luôn đó chứ! Chàng thanh niên trẻ trong điện thoại tuy rằng có vài phần giống Bạch Tử Sách, nhưng hoàn toàn không phải là cùng một người!

Chuyện gì thế này?

"Không phải cậu muốn liên lạc với quản lý à?" Lục Tư Nguyên thong dong hỏi.

Bạch Tử Sách hoàn hồn lại, vô thức chỉ lên mặt mình: "Mặt tôi sao thế này? Các anh bảo bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ cho tôi rồi sao?"

Cuối cùng Tần Vĩnh không nhịn nổi nữa, cười đến mức hai vai run lên: "Chúng tôi làm sao có thể phẫu thuật thẩm mỹ cho cậu được? Yên tâm đi, vết thương trên mặt cậu chỉ là một vài vết xước nhỏ, sẽ hồi phục nhanh thôi, không cần lo lắng."

Anh ta tưởng rằng Bạch Tử Sách lo lắng cho dung mạo của mình chứ không hiểu được sóng to gió lớn trong nội tâm của cậu. Bạch Tử Sách vô cùng hoảng hốt, vô thức nhìn về phía Lục Tư Nguyên. Người đàn ông cao lớn này nhướn đôi lông mày, khoanh tay trước ngực, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khinh khi và trào phúng khi nhìn một tên vừa ngốc vừa đần. Mặt anh ta rất đẹp, cho nên dù tỏ thái độ khinh bỉ như vậy vẫn không khiến người ta thấy phản cảm. Sau cùng, đôi môi mỏng của anh ta lạnh lùng thốt ra một câu: "Lăng Hàm, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Khi ấy Bạch Tử Sách vẫn chưa kịp phản ứng lại, vô thức hỏi: "Ai cơ?"

"Lăng Hàm, chắc không phải cậu chơi trò mất trí đến nghiện rồi đó chứ!" Khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên, để lộ một nụ cười nhàn nhạt như có như không.

Ý thức được việc anh ta đang nói chuyện với mình, Bạch Tử Sách như bị sét đánh, toàn thân cứng ngắc trên giường bệnh, đến cả tròng mắt cũng không động đậy gì nữa. Anh ta đang gọi mình? Mình tên là Lăng Hàm?

Hình ảnh không ngừng xoay chuyển trong đầu, từng cảnh từng cảnh một, cuối cùng tạo thành một mạch chảy rõ ràng.

Cậu và chiếc xe tải kia tông nhau chính diện...

Chàng trai kia nói mình cầm ảnh chụp uy hiếp người ta..

Họ nói dùng bình hoa đập chết mình...

Một gương mặt xa lạ...

Bạch Tử Sách, Lăng Hàm...

Sau khi bị xe tải tông phải, nếu không phải cậu đã chết thì là được đưa vào bệnh viện, nhưng thực tế cậu lại ở trong tay hai người đàn ông khác một cách kì lạ, mà hai người đàn ông kia đang giết người và chuẩn bị vứt xác.

Bạch Tử Sách hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng, ngửa đầu ra sau mà hỏi: "Tôi tên là Lăng Hàm?"

Lục Tư Nguyên không trả lời, nhìn cậu chằm chằm bằng ánh mắt đầy thâm ý.

Bạch Tử Sách đè nén những nghi vấn cuộn trào trong lòng, hỏi thêm một câu khác: "Bạch Tử Sách thì sao... Bạch Tử Sách thế nào rồi?

Nghe đến câu hỏi này, biểu cảm của Tần Vĩnh khá ảo, anh ta vô thức quay về phía Lục Tư Nguyên. Mà nụ cười của Lục Tư Nguyên không còn nữa, môi mím thành một đường thẳng. Khi anh không cười, gương mặt lạnh lùng như ngọc thạch, con người đen sâu thăm thẳm khiến người ta cảm thấy bị đàn áp mạnh mẽ, vô cùng khó đến gần.

"Cậu hỏi chuyện của Bạch Tử Sách làm gì?"

Bạch Tử Sách không chú ý tới sự thay đổi trên gương mặt anh, thấp thỏm hỏi tiếp: "Anh ấy... bây giờ vẫn ổn chứ?"

Cơn giận trong mắt Lục Tư Nguyên thoáng hiện ra rồi biến mất, anh không tiếp lời, quay người rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn buông lại một câu: "Tôi sẽ giúp cậu liên lạc với quản lý, dưỡng thương cho cẩn thận đi!"

Tần Vĩnh thở dài, dịu giọng nói với Bạch Tử Sách: "Lăng Hàm, tại sao lại nhắc tới Bạch Tử Sách? Cậu ta đã chết được một năm rồi. Sau này đừng nhắc tới Bạch Tử Sách trước mặt Tư Nguyên nữa, Tư Nguyên sẽ không vui đâu..."

Những lời sau đó Bạch Tử Sách không nghe được gì nữa, trong đầu

cậu chỉ không ngừng lặp đi lặp lại câu nói "Bạch Tử Sách đã chết một năm rồi". Lực chấn động của câu nói này không khác gì một quả bom nổ tung trong đầu cậu, khiến suy nghĩ và tư duy của cậu nổ tung thành từng mảnh vụn.

Qua một lúc lâu sau cậu mới từ từ hoàn hồn lại, run rẩy dùng tay sờ lên gương mặt mình.

Thấy thần sắc của cậu không ổn lắm, Tần Vĩnh khẽ hỏi: "Cậu sao thế?"

"Tôi muốn vào phòng vệ sinh." Bạch Tử Sách kiềm chế nói.

Tần Vĩnh đỡ cậu dậy khỏi giường bệnh, giúp cậu cầm giá truyền dịch, nhanh chóng đến phòng vệ sinh. Bạch Tử Sách vội vàng đứng trước gương, trên tấm gương không dính một vết bẩn nào phản chiếu gương mặt gầy gò trắng bệch, sống mũi cao, môi mỏng đỏ tươi, đuôi mắt khẽ nhếch lên tạo thành cảm giác quyến rũ... Lúc này đây trong con ngươi tràn đầy vẻ kinh ngạc và bất mãn.

Gương mặt này có vài phần giống với gương mặt cậu, nhất là đôi mắt, nhưng chắc chắn không phải là mặt của cậu!

Cậu run rẩy vạch áo mình ra, để lộ lồng ngực gầy. Lồng ngực trắng và nhẵn bóng, làn da trơn mượt nhưng trắng bệch.

Bạch Tử Sách không chịu sờn lòng, tìm tới tìm lui không tìm thấy nốt ruồi đỏ trên sườn phải, bỗng chốc như mất hết sức lực. Cơ thể cậu rất hoàn hảo, chỗ hơi khiếm khuyết duy nhất là nốt ruồi son đó, trước kia cậu từng bất mãn với nó vô cùng, rất muốn xóa nó đi, thế nhưng khẩu vị của người hâm mộ bây giờ rất nặng, họ rất thích nốt ruồi đó, cộng với việc Chu Bắc Hiền cũng thích, cho nên cậu chưa từng tẩy đi. Bây giờ nó thực sự không còn nữa, cậu lại không thấy vui nổi.

Hóa ra cậu đã chết từ lâu rồi, chắc chắn đã chết ngay khoảnh khắc bị chiếc xe tải kia tông phải, sau đó không biết vì lý do gì mà sống lại vào cơ thể của người tên Lăng Hàm này. Phải chăng vì người này có vài phần giống cậu?

Bạch Tử Sách sững sờ nhìn lồng ngực trần của mình mà ngẩn ngơ.

Tần Vĩnh dở khóc dở cười vì một loạt động tác buồn cười và không bình thường của cậu nhưng không nói gì nhiều.

Qua một lúc nữa, Bạch Tử Sách mới gian nan lên tiếng: “Anh về đi, tôi muốn nghĩ cho kĩ.”

Không đợi Tần Vĩnh phản ứng lại, cậu lờ đờ ra khỏi phòng vệ sinh, máy móc nằm xuống giường bệnh, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên vẻ đờ đẫn như khúc gỗ.

Tần Vĩnh thấy cậu không muốn nói gì, tuy rằng rất ngờ vực về thái độ của cậu nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu với cậu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Việc chết đi rồi sống lại mang đến cho cậu đả kích quá lớn, Bạch Tử Sách hoàn toàn không tiếp nhận nổi. Cậu rất muốn nghĩ rằng tất cả những thứ này là do Lục Tư Nguyên và trợ ý cố tình thiết kế ra để trêu chọc mình, nhưng trong tiềm thức vẫn biết tất cả đều là thật.

Hóa ra cậu đã chết rồi, hơn nữa đã chết được một năm.

Cậu rất muốn biết khi ấy mình chết như thế nào, Chu Bắc Hiền buồn bã hay vui mừng? Những người khác đau khổ hay vỗ tay hoan hô?

Chương 5
Tảo mộ

Khi quay đầu lại mới phát hiện ra, lúc đi Lục Tư Nguyên đã quên mang theo điện thoại của anh, Bạch Tử Sách, bây giờ nên gọi là Lăng Hàm, vội vàng cầm lên lướt mạng, nhập vào ba chữ Bạch Tử Sách.

Vô số dòng tin tức lọt vào tầm mắt, hiện ra ngay đầu tiên là tin mình bị xe tải tông chết, còn có cả hình ảnh hiện trường vụ tai nạn, tất nhiên chỉ là ảnh chụp một phần, nghĩ thôi cũng biết hiện trường vụ việc nhất định thảm khốc đến mức không nỡ nhìn. Sau khi cha mẹ gặp tai nạn xe cộ vào hồi cậu học cấp ba, cậu vẫn luôn sống cùng bà nội, sau này sự nghiệp đã có những thành công nhất định, con cháu muốn nuôi dưỡng mà người thân không đợi kịp, bà nội cậu cũng bị bệnh mà qua đời. Nghĩ lại thì cậu chỉ có một thân một mình, lại quậy lên như vậy với Chu Bắc Hiền, Bạch Tử Sách không nghĩ ra nổi rốt cuộc còn ai làm tang cho mình, chắc là công ty làm, dù sao cũng là nghệ sĩ của họ, không có ai làm việc ấy thì sẽ đến tay công ty thôi.

Kéo xuống dưới nữa là vài dòng hoài niệm, tin về lễ tang, tin tức gần nhất là ngày hôm qua, nghe nói là lễ kỉ niệm mà người hâm mộ tổ chức. Nhìn vào ngày tháng, ngày hai mươi tháng chín, đúng là ngày cậu gặp tai nạn.

Lăng Hàm nhìn dòng tin tức này mà thấy bất ngờ, trước khi chết cậu chưa được rửa sạch oan ức, bản thân vẫn chất chồng những tin tức tiêu cực, không ngờ sau khi chết một năm rồi vẫn còn người tưởng nhớ. Bây giờ là thời đại thông tin phát triển, mỗi ngày đều có vô số người vụt sáng hoặc rớt đài, qua một thời gian rồi còn nhớ tới ai nữa?

Càng xem càng không thể nằm yên được, Lăng Hàm lại tụt xuống

khỏi giường bệnh, rút kim truyền trên tay ra, rời khỏi phòng.

Cậu cũng không biết mình định đi đâu, càng không biết phải làm gì, chỉ cảm thấy lòng mình buồn bực, không muốn nằm trên giường. Lúc này chiếc điện thoại mà cậu tiện tay nhét vào túi quần rung lên từng đợt, Lăng Hàm lấy ra xem, tên người gọi hiển thị trên màn hình là: Hao Thiên Khuyển*.

* *Hao Thiên Khuyển: là một con chó mực của Nhị lang thần Dương Tiễn trong thần thoại Trung Hoa.*

Hao Thiên Khuyển là ai?

Lăng Hàm nhìn trái ngó phải, phát hiện ra Lục Tư Nguyên đã không còn ở đây nữa, đành phải ấn tắt đi. Cậu chuẩn bị tìm Lục Tư Nguyên để trả điện thoại cho anh ta, chưa đi được hai bước thì điện thoại lại bắt đầu rung.

Lấy điện thoại ra nhìn, lại là người tên Hao Thiên Khuyển kia chăm chỉ gọi tới.

Lăng Hàm bất đắc dĩ ấn nút nghe, chưa kịp lên tiếng nói câu nào thì đầu dây bên kia của điện thoại đã truyền tới một trận gào thét: "Cái thằng thối tha kia mày dám cúp điện thoại của ông à? Mày thích chết đúng không? Có biết hôm nay cậu mày tới không? Nhanh chóng lăn về nhà ăn cơm ngay, nghe rõ chưa hả?!"

Giọng đàn ông vô cùng mạnh mẽ.

Lăng Hàm bị hét đến mức lỗ tai ong ong lên, vội vàng nói: "Lục Tư Nguyên tạm thời không ở đây, điện thoại của anh ấy rơi ở chỗ tôi... Xin hỏi ông là ai vậy?"

"Tôi là thằng bố nó!" Đầu dây bên kia hét ầm lên, giọng nói sau cùng vẫn nhỏ hơn một chút: "Cậu là ai?"

Cha của Lục Tư Nguyên? Hao Thiên Khuyển?

Lăng Hàm sốc.

"Tôi là..." Lăng Hàm ngắc ngứ, khựng lại: "Điện thoại của anh ấy rơi ở chỗ tôi, tôi đang định đưa cho anh ấy."

"Được rồi, đợi lát nữa bảo nó gọi lại cho tôi."

Đầu dây bên kia cúp máy rất nhanh gọn.

Lăng Hàm tìm một hồi trong hành lang của bệnh viện cũng không thấy Lục Tư Nguyên đâu, đoán chắc anh ta đã đi rồi. Dù sao lúc gặp mặt Lục Tư Nguyên không có vẻ muốn gặp lắm, chắc quan hệ giữa anh ta với Lăng Hàm cũng chẳng ra sao, nhân vật tai to mặt lớn như Lục Tư Nguyên không có lý do gì để ở lại bệnh viện để trông cậu hết.

Đứng một lúc, Lăng Hàm đột nhiên nhớ tới Tần Vĩnh, đành mở danh bạ điện thoại ra tìm cách liên lạc với Tần Vĩnh, nghĩ lại thì đưa điện thoại cho Tần Vĩnh cũng được. Mở phần danh bạ, một đống tên động vật nhảy ra, cái gì mà Hao Thiên Khuyển, Hồ Ly, Chihuahua, dạng dạng thế. Kéo xuống dưới nữa là những cái tên bình thường, sau những cái tên này có cả chú thích dạng như công ty hay chức vụ gì đó, vừa nhìn là biết không phải người quen.

Lăng Hàm câm nín, hoá ra Lục Tư Nguyên còn có sở thích đặt biệt danh cho người ta.

Tần Vĩnh tất nhiên không thể ở trong đống người có tên tuổi đàng hoàng, nghĩ thôi cũng biết là phải ở trong đống tên động vật kia, nhưng cậu không biết là cái nào.

Khi Lăng Hàm đang chần chừ thì một cuộc điện thoại đột nhiên gọi tới, tên người gọi là "Khắc tinh của Hao Thiên Khuyển."

Lăng Hàm: "..."

Cậu nhìn chằm chằm vào cái tên này một lúc mới nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia vọng tới một giọng nữ rất dịu dàng, chỉ từ giọng nói cũng có thể đoán được hẳn tính cách của người này rất ôn hòa.

"Viên Viên, đừng nghe cha con nói lung tung, không sao đâu, mẹ biết bây giờ con rất bận, cậu còn ở nhà hai ngày, đợi con rảnh rồi về cũng được."

Lăng Hàm không thể không giải thích chuyện mình không phải Lục Tư Nguyên một lần nữa, người phụ nữ dịu dàng kia nói với cậu: "Vậy làm phiền Tiểu Lăng chuyển lời của tôi cho Tư Nguyên nhé."

Lăng Hàm đồng ý.

Đang do dự không biết đi đâu để tìm Lục Tư Nguyên, bỗng có người từ phía sau vỗ nhẹ cậu. Lăng Hàm quay lại, phát hiện ra Tần Vĩnh đang đứng bên cạnh.

“Ban nãy không thấy cậu trong phòng bệnh, hóa ra là ở đây.”

Lăng Hàm đưa điện thoại cho anh ta: “Lục Tư Nguyên quên điện thoại ở chỗ tôi, tôi đang định đưa cho anh ấy.”

Tần Vĩnh cười: “Đúng lúc Tư Nguyên bảo tôi quay lại lấy điện thoại.”

“Anh ta đi rồi à?”

“Ừ, bây giờ chắc là đi rồi.”

“Ban nãy cha anh ta gọi điện thoại tới bảo anh ta về nhà, hình như cậu của anh ta đến, bảo anh ta hôm nay về nhà ăn cơm.”

Tần Vĩnh khựng lại: “Thế thì không được, cậu ấy còn phải đi tảo mộ Bạch Tử Sách mà!”

Bất thình lình nghe thấy tên mình, Lăng Hàm chấn động, buột miệng hỏi: “Anh nói gì cơ? Anh ta tảo mộ cho ai?”

Tần Vĩnh nhìn Lăng Hàm, có vẻ thấy lạ với phản ứng của cậu: “Tư Nguyên muốn tảo mộ cho Bạch Tử Sách.”

Lăng Hàm có phần hoảng hốt, vừa mới tỉnh dậy đã phải chấp nhận sự thật mình đã chết và sống lại, bây giờ đột nhiên nghe thấy có người muốn tảo mộ cho mình, cảm giác ấy thật khó có thể miêu tả được. Đúng vậy, sau khi chết tất nhiên phải được an táng chứ, chỉ không biết ai đã nhặt xác thay mình.

“Cậu rất quan tâm đến Bạch Tử Sách à?”

Câu hỏi của Tần Vĩnh khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại, cậu miễn cưỡng lấp liếm: “Tôi là fan của anh ấy.”

“Fan? Tôi chưa từng nghe nói đấy. Nếu đã là fan của cậu ta tại sao không tới buổi lễ kỉ niệm ngày hôm qua?”

Lăng Hàm thấy khá đau đầu, hỏi ngược lại anh ta: “Không tham gia lễ kỉ niệm thì nhất định không phải fan của Bạch Tử Sách à? Tôi âm thầm thích anh ấy lâu lắm rồi, anh ấy là thần tượng của tôi, nếu đã có cơ hội đích thân tảo mộ cho anh ấy, tất nhiên tôi nên đi một chuyến.”

Cậu dừng lại trong chốc lát, hỏi với vẻ chờ mong: “Anh có thể đưa tôi tới đó được không?”

“Nếu như bác sĩ đồng ý thì tôi không có ý kiến gì.” Tần Vĩnh nói.

Thấy Tần Vĩnh đồng ý, Lăng Hàm không kiềm chế được mà hỏi thêm: “Bạch Tử Sách... được chôn ở gần đây à?”

“Ừ, cách chỗ này không xa, chắc chỉ khoảng nửa tiếng lái xe, nhưng nếu đi từ khu vực trung tâm thành phố thì xa lắm, ít nhất phải mất nửa ngày mới đến nơi.” Tần Vĩnh dường như nhớ ra gì đó, có vẻ bùi ngùi: “Đáng ra hôm qua Tư Nguyên đã đến rồi, nhưng giữa đường xảy ra chút chuyện nên bị lỡ, chạy xe cả đêm tới lại gặp phải cậu, đưa cậu đến bệnh viện cần thêm chút thời gian, bây giờ Tư Nguyên mới rảnh rỗi qua khu mộ.”

Lăng Hàm thấy khá lạ, lúc còn sống cậu và Lục Tư Nguyên không giao thiệp nhiều, thậm chí còn không hợp nhau lắm, tại sao Lục Tư Nguyên phải chạy một quãng đường xa như vậy để tảo mộ cho mình?

Nghĩ như vậy, cậu uyển chuyển hỏi chuyện Tần Vĩnh.

Tần Vĩnh nhún vai: “Tôi cũng không biết Tư Nguyên nghĩ thế nào nữa, chắc có liên quan đến việc cậu ấy nhặt xác cho Bạch Tử Sách. Lúc Bạch Tử Sách chết, Tư Nguyên cũng trùng hợp có mặt tại hiện trường, cậu ấy tận mắt chứng kiến vụ tai nạn xảy ra, có lẽ cảnh tượng đó đã gây ra ảnh hưởng quá lớn tới cậu ấy.”

Lăng Hàm hoàn toàn sững sờ, Lục Tư Nguyên? Hóa ra Lục Tư Nguyên thu xác thay mình?

Tuy rằng không muốn thừa nhận, miệng thì nói không biết ai đã thu xác thay mình, nhưng cậu vẫn thoáng có vài phần mong chờ người đó là Chu Bắc Hiền. Nghe được chuyện Lục Tư Nguyên thay mình thu xếp hậu sự, Lăng Hàm vừa thấy bất ngờ, lại hơi hụt hẫng.

Chương 6
Khắc khẩu

"Tư Nguyên vẫn luôn tự trách, nghe nói hai người họ có xảy ra tranh chấp vào hôm Bạch Tử Sách chết, cậu cũng biết lúc đó Bạch Tử Sách dính biết bao nhiêu scandal, áp lực trong lòng cậu ta rất lớn, Tư Nguyên cho rằng Bạch Tử Sách cãi nhau với mình nên kích động dẫn tới tai nạn xe cộ đó."

"..." Lăng Hàm cố gắng nhớ lại nhưng cũng không nhớ được cậu với Lục Tư Nguyên cãi nhau lúc nào, cậu chỉ nhớ vào hôm xảy ra tai nạn, cậu có cãi nhau với Chu Bắc Hiền, trong đầu toàn nghĩ về chuyện của Chu Bắc Hiền với Y Tự, còn có nói chuyện với người khác không thì cậu không nhớ rõ nữa.

Bạch Tử Sách ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc cũng nhớ ra hình như mình có gặp Lục Tư Nguyên ở công ty. Lúc cậu rời khỏi phòng làm việc của Chu Bắc Hiền có gặp Lục Tư Nguyên, sau đó hai người họ nói với nhau mấy câu, còn chuyện Lục Tư Nguyên nói gì thì lúc đó trong đầu cậu có quá nhiều suy nghĩ nên không nghe rõ, chỉ cảm thấy chán ghét người này cho nên chắc có lẽ lại tỏ thái độ với Lục Tư Nguyên, khiến người ta hiểu lầm chăng.

Quả hiểu lầm này cũng lớn thật.

Lăng Hàm hít sâu một hơi, nói: "Làm phiền anh dẫn tôi đến mộ của Bạch Tử Sách, cảm ơn nhiều!"

Tần Vĩnh quan sát Lăng Hàm từ trên xuống dưới: "Nhìn tình hình của cậu lúc này sợ rằng không được."

Lăng Hàm vội vàng nói: "Không vấn đề, tôi đã không có việc gì nữa rồi."

Lăng Hàm nói thật, bởi vì lúc này cậu không cảm thấy đau nữa.

“Cậu nói xem vết thương của cậu là do đâu? Có cần báo cảnh sát không?” Tần Vĩnh nói.

Lăng Hàm lắc đầu, trước mắt cậu hiểu quá ít về thân phận mới này, đến lúc đó chẳng nói được gì có khi lại thành hỏng chuyện.

Dưới sự yêu cầu khẩn thiết của cậu, Tần Vĩnh đành đi hỏi ý kiến của bác sĩ, bác sĩ nói Lăng Hàm chỉ bị đập đầu thôi, không nghiêm trọng lắm.

Tần Vĩnh hơi ngạc nhiên vì dáng vẻ của Lăng Hàm nhìn không giống như chỉ bị thương nhẹ, bản thân Lăng Hàm cũng rất ngạc nhiên, cậu biết nguyên nhân dẫn đến tử vong của cái xác này là do bị đánh vào đầu, theo lý thuyết thì vết thương phải rất nghiêm trọng mới đúng, không ngờ lại chỉ là một vết thương nhẹ.

Nếu bác sĩ đã nói không thành vấn đề, Tần Vĩnh liền dẫn Lăng Hàm đi bắt xe đến nghĩa trang, Lục Tư Nguyên đã lái xe đi trước rồi.

Đi khoảng hai mươi phút là đến nghĩa trang, xung quanh nghĩa trang này được trồng khá nhiều cây tùng cùng với các loại cây xanh khác, cành lá rậm rạp, xanh um tươi tốt, vừa nhìn đã thấy căng tràn sức sống, thậm chí thi thoảng còn nghe được cả tiếng chim hót xung quanh, từng cơn gió nhẹ luồn qua những tàng cây khẽ lướt qua mặt, tươi mát tự nhiên, khó có thể tưởng tượng được một nơi như thế này lại là một khu nghĩa trang.

Lăng Hàm nghĩ, nếu như mình được chôn cất ở đây cũng không tệ lắm.

Từ đằng xa, Lăng Hàm thấy một bóng lưng thẳng tắp đang lẳng lặng đứng trước một phần mộ, tấm lưng kia cao lại gầy, nhìn giống như những thân cây cao ngất xung quanh, chiếc áo gió màu đen khiến bóng lưng đó thêm vẻ nghiêm trang, nặng nề. Anh giống như một điểm đen láy giữa một mảng xanh lục, rất bắt mắt.

Không biết có phải là ảo giác của Lăng Hàm hay không mà cậu cảm thấy bóng lưng kia có chút cô độc.

Lăng Hàm chần chừ một hồi, cuối cùng từ từ đi qua rồi đứng bên cạnh Lục Tư Nguyên, trong lúc vô tình cậu liếc thấy trên quần áo của Lục Tư Nguyên có chút nhăn liền thầm nghĩ: Đêm qua người này dùng bộ đồ này kéo mình lên sao?

Nhớ đến chuyện đối phương lo tang sự cho mình, lại còn tới tảo mộ, lúc này trong lòng Lăng Hàm chỉ cảm thấy vô cùng biết ơn, thiện cảm đối với Lục Tư Nguyên cũng tăng lên một tầm cao mới.

Lục Tư Nguyên chẳng buồn nhìn cậu, Lăng Hàm vờ như lơ đễnh nhìn sang tấm bia mộ.

Tấm bia đá màu xám lạnh lẽo không có gì khác biệt với hàng trăm ngàn tấm bia mộ khác, trên đó chỉ khắc đơn giản một cái tên, nhìn khuôn mặt mỉm cười của chính mình trên bia mộ khiến Lăng Hàm đột nhiên có cảm giác thời gian đảo lộn, như thể người trong tấm ảnh kia là một "người khác" chứ không phải là cậu, một cảm giác vô cùng mới mẻ lại hoang đường.

Lăng Hàm bất giác nghĩ: Cậu được chôn ở chỗ này thật sao? Đằng sau tấm bia đá đầy bụi bẩn, dưới lớp bùn đất ẩm ướt kia thật sự có cơ thể của cậu sao? Nếu như thứ được chôn trong đó là "cậu" vậy cái "cậu" đang đứng đây tảo mộ chính mình là ai? Nếu như đào bùn đất lên, cái xác kia chắc đã mục nát chỉ còn lại xương trắng đúng không?"

"Sao cậu lại tới đây?"

Giọng nói trầm thấp cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Lăng Hàm khiến cậu quay đầu lại, Lăng Hàm thấy Lục Tư Nguyên đang dùng vẻ mặt lãnh đạm nhìn mình chằm chằm, đằng sau đôi mắt đen như mực như đang đè nén cảm xúc gì đó.

Lăng Hàm nhạy cảm nhận ra cảm xúc đó gọi là chán ghét, giống như sự chán ghét khi thánh địa của mình bị một thứ bẩn thỉu làm ô uế.

Người này không hoan nghênh mình đến đây.

Lăng Hàm đưa ra một kết luận chắc nịch.

Nhưng Lăng Hàm không phải kiểu người làm việc theo cảm xúc của người khác, cậu đã sớm chuẩn bị xong lý do để thoái thác.

"Tôi là người hâm mộ Bạch Tử Sách, tôi đến thăm anh ấy."

Nghe vậy, Lục Tư Nguyên lại bật cười, khóe miệng của anh nhếch lên một góc vừa phải, góc độ ảo diệu cùng đôi môi đỏ tươi nhìn có vẻ khinh đời nhưng lại không thể không thừa nhận rằng nó rất hấp dẫn, thảo nào vô số trai gái lại điên cuồng vì nó như vậy. Nhưng nụ cười của Lục Tư Nguyên cũng chỉ dừng lại ở khóe

miệng, hoàn toàn chẳng lan nổi lên đôi mắt, thậm chí trong đôi mắt ấy còn có vẻ châm chọc rất rõ ràng.

"Tại sao tôi lại không biết cậu là fan hâm mộ của Bạch Tử Sách thế nhỉ?"

Nếu là tính tình của Lăng Hàm trước kia thì chắc chắn cậu sẽ cãi lại, nhưng trong tình cảnh này cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà đi cãi nhau với người khác nữa, cậu lặp lại: "Tôi chỉ muốn đến thăm anh ấy."

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên trầm xuống, câu nói thốt ra khỏi miệng vừa lạnh lùng vừa xa cách: "Tôi không muốn nổi giận trước mặt người đã chết, Lăng Hàm, rốt cuộc là cậu đang giở trò quỷ gì đây?"

Lăng Hàm sửng sốt, trong lòng nghĩ sao cậu lại giờ trò quỷ? Cậu chỉ tới thăm mộ để nhìn dáng vẻ của mình sau khi chết thôi mà, sao lại thành chọc giận người này rồi?

Lúc này Tần Vĩnh đi tới, anh ta đưa di động cho Lục Tư Nguyên rồi nói: "Tiểu Lăng chạy đến tận đây để trả di động cho cậu, có vẻ như hai bác có chuyện tìm cậu đấy."

Sự xuất hiện của Tần Vĩnh phá vỡ bầu không khí căng thẳng, Lăng Hàm thầm kích động, không ngờ cậu lại quên chuyện cha mẹ của Lục Tư Nguyên vừa gọi tới, nghe Tần Vĩnh nói vậy liền nói luôn: "Là cha anh gọi điện bảo anh về ăn cơm, hình như cậu của anh tới."

Sắc mặt của Lục Tư Nguyên khá hơn, anh cầm di động đi ra chỗ con đường đá cạnh khu mộ để gọi điện thoại.

Sau khi anh đi, bầu không khí nặng nề xung quanh dường như biến mất khiến Lăng Hàm nhẹ nhõm thở phào. Cậu vẫn biết tính tình của Lục Tư Nguyên rất xấu nhưng cũng biết dù có xấu thì anh ta cũng rất ít khi nổi giận trước mặt người khác, hôm nay như vậy đã có thể coi là để lộ tâm tình ra bên ngoài, là một chuyện rất kì lạ rồi.

Tần Vĩnh nói với Lăng Hàm: "Mấy ngày nay tâm trạng của cậu ấy không tốt lắm, cậu cố gắng đừng có tiếp xúc với cậu ấy."

"Là vì đến ngày giỗ của Bạch Tử Sách sao?" Lăng Hàm cũng không biết tại sao mình lại hỏi như vậy.

Tẫn Vĩnh không nói gì, chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Lăng Hàm không nhịn được mà nghĩ tới chuyện Tần Vĩnh vừa kể cho mình nghe, hôm cậu chết có cãi nhau với Lục Tư Nguyên, Lục Tư Nguyên cho rằng cái chết của cậu là do anh ta cho nên bị day dứt trong lòng.

Có lẽ nào là nguyên nhân này?

Lăng Hàm ngẫm nghĩ một hồi liền uyển chuyển nói: "Người chết đã chết rồi, người sống hẳn là nên..." Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: "Tôi nghĩ người chết cũng không muốn người sống phải vì mình mà chịu đau khổ hay áy náy đâu."

"Làm sao cậu biết được cậu ta không muốn thấy người khác đau khổ hay áy náy?" Giọng nói của Lục Tư Nguyên đột nhiên vang lên phía sau lưng.

Lăng Hàm quay đầu lại, thấy Lục Tư Nguyên đang bỏ điện thoại vào túi áo, nét mặt của anh vẫn lạnh như băng.

"Tôi đoán."

"Cậu đoán?" Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói: "Cậu biết Bạch Tử Sách là hạng người gì không?"

Chẳng có lẽ Lăng Hàm lại không thể lý giải nổi bản thân mình hay sao? Vì vậy cậu nói: "Anh ấy là một người rất tốt, có tài năng, có dung mạo, nhân phẩm cũng rất cao thượng..."

Lăng Hàm mặt không đỏ tim không đập mà nói ra những lời ca ngợi bản thân mình, bởi vì cậu thực sự cho rằng như vậy, sau khi nói xong, nhớ tới bản thân hoàn mỹ như vậy đã mất lại không khỏi có chút phiền muộn.

Lục Tư Nguyên dùng ánh mắt kì quái nhìn Lăng Hàm: "Mắt cậu mù à?"

Lăng Hàm ngẩn ra.

"Có tài? Ngoại trừ biết đóng phim ra thì cậu ta có tài gì? Nhảy thì y như một cái xác chết, hát thì như vịt đực, cậu nói cậu ta có tài?"

"..." Muốn đập tên này quá, sao giờ?

"Khuôn mặt đúng là không tệ, đáng tiếc cậu ta có quá nhiều tật xấu lại còn quá yêu bản thân, cái đuôi của cậu ta vểnh lên tận trời

rồi."

"..." A a a a, ngứa tay quá!

"Nhân phẩm cao thượng? Cậu ta chỉ ước gì những người từng hại cậu ta đều chết không yên thân thì có!"

"..." Nói không sai nhưng ức quá!

"Thật ra mấy tật xấu đó cũng có thể chịu được, chuyện khiến người khác không chịu nổi chính là chỉ số thông minh của cậu ta, chắc chắn con số đó phải là số âm rồi cho nên mới phải chịu kết cục như vậy."

"..." Ai đó ném cho tôi cây gậy để tôi đập chết thằng này cái coi!

Mỗi một câu nói của Lục Tư Nguyên khiến nắm tay Lăng Hàm siết chặt hơn một chút, cậu đã biết cậu với Lục Tư Nguyên không hợp nhau mà.

"Bạch Tử Sách không tệ như anh nói đâu!" Lăng Hàm nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh thế này là nói phiến diện!"

"Ăn ngay nói thật thôi."

Lăng Hàm rất tức giận, mất công cậu nghĩ người này đang tự trách, với những gì mà Lục Tư Nguyên vừa đánh giá Bạch Tử Sách, cậu không tin cái tên này sẽ thấy đau khổ vì cái chết của Bạch Tử Sách.

Lăng Hàm âm thầm tự nhủ bản thân phải nhẫn nhịn, cậu nói: "Anh đã không ưa anh ấy như vậy thì sao còn tới thăm mộ anh ấy?"

Chương 7
A Khôn

Lục Tư Nguyên bỗng im lặng, ánh mắt nhìn về phía Lăng Hàm vừa lạnh lùng lại vừa sắc bén khiến Lăng Hàm có cảm giác như bị kim châm.

Thì sao nào?

Lăng Hàm nuốt nước miếng, cố gắng bình tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, Lục Tư Nguyên chậm rãi nói: "Có thời gian rảnh rỗi đi đoán suy nghĩ của người khác thì chẳng thà cậu chăm chỉ học hát với diễn xuất đi, đừng cả ngày chỉ biết nghĩ cách leo lên người ai, mượn lực của ai mà đi lên."

Lăng Hàm sửng sốt, đột nhiên nhận ra nguyên nhân Lục Tư Nguyên lạnh nhạt với mình, lẽ nào anh ta cho rằng cậu làm tất cả chỉ vì muốn tiếp cận, bám víu vào anh ta sao?

Lăng Hàm vừa định phản bác lại lập tức mặc niệm trong lòng: "Không được nóng giận, không được nóng giận". Cậu suy nghĩ một cách lý trí, Lục Tư Nguyên không phải hạng người chưa xác định sự thật đã mở miệng chế nhạo người khác, lẽ nào chủ nhân của cái thân này lúc trước từng có suy nghĩ muốn ôm đùi Lục Tư Nguyên? Hay bình thường có hành động gì đó chọc phải Lục Tư Nguyên?

Rõ ràng Lục Tư Nguyên không có ý muốn nói chuyện với Lăng Hàm, anh quay sang nhìn chằm chằm bia mộ rồi đứng đó một lúc lâu, sau đó xoay người, sải bước rời đi trên con đường vắng lặng.

"Chúng ta đi thôi." Tẫn Vĩnh nói với Lăng Hàm.

Lăng Hàm ngoảnh lại nhìn phần mộ lẻ loi, sau đó quay đầu đi về

cùng Tần Vĩnh.

Vĩnh biệt, Bạch Tử Sách.

Cậu âm thầm nói trong lòng, từ nay về sau cậu là Lăng Hàm, dùng thân phận hoàn toàn mới để sống trong cái thế giới này.

Lăng Hàm không ngờ rằng mình thật sự có quản lý, Lục Tư Nguyên quẳng cậu lại bệnh viện rồi rời đi với Tần Vĩnh. Lăng Hàm cũng không biết nên hỏi ai về chuyện của mình, cậu mượn di động của y tá để tra cứu tư liệu về Lăng Hàm, vừa gõ tên Lăng Hàm thì trên màn hình đã nhảy ra mấy chục người, cậu cũng không biết mình là người nào.

Cậu nhớ Lục Tư Nguyên từng nói cậu nên chăm chỉ học hát với diễn xuất, xem ra chủ nhân cái thân xác này hẳn là thuộc giới giải trí! Vậy nên Lăng Hàm tìm theo hướng này, cuối cùng cũng tìm thấy một ngôi sao nho nhỏ có rất ít tư liệu, các hoạt động tham gia lại càng ít đến gần như không có.

Kết quả tìm kiếm như vậy so với ảnh đế Bạch Tử Sách được mọi người nâng lên địa vị cao ngất quả là chênh lệch như lòng sông so với mặt biển. Nhưng Lăng Hàm nhanh chóng bỏ qua điểm khó chịu ấy, không cần biết tính cách của chủ nhân cũ cái thân này như thế nào, cậu vẫn phải cảm ơn người này đã cho mình một cơ hội sống lại.

Lăng Hàm không tra được tư liệu đành từ bỏ, ngoan ngoãn dưỡng thương trong bệnh viện mãi cho tới khi người đàn ông tự xưng là quản lý của cậu đến thăm.

Quản lý của Lăng Hàm tên là A Khôn, là một người lùn lại gầy teo, trên đầu anh ta đội một cái mũ dạ màu xám, hành động có hơi ẻo lả nhưng có một cái miệng cực kì lợi hại và một đôi mắt cực tinh.

Anh ta vừa mới nhìn thấy Lăng Hàm đã nói ngay: “Anh còn đang nghĩ mấy ngày nay cậu chạy đi đâu, hóa ra là đi ôm đùi Lục Tư Nguyên, không ngờ Lục ảnh đế, Lục Tư Nguyên lại đích thân bảo anh tới đón cậu!”

Lăng Hàm không biết người này, nhưng thấy thái độ quen thuộc của đối phương thì đành nói: “Em bị thương.”

A Khôn đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu, thái độ như thể vừa mới phát hiện ra tình trạng thảm khốc của Lăng Hàm: “Sao lại thành ra thế này? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vẻ nôn nóng sốt ruột của anh ta hơi thái quá, cũng không biết là thật lòng hay là giả dối.

Sau khi A Khôn vào, phía sau còn có một cô gái có lẽ là trợ lý cầm theo lẵng hoa quả đi vào, gọi một tiếng: "Anh Khôn."

"Đặt trên bàn đi." A Khôn chỉ đạo.

Nữ trợ lý đặt lẵng hoa quả lên trên bàn rồi rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại A Khôn cùng với Lăng Hàm.

"Biết ai ném cậu xuống sông không?" Chắc Lục Tư Nguyên đã nói tình huống của cậu cho anh ta, A Khôn hỏi thẳng.

Lăng Hàm cũng đã chuẩn bị sẵn lý do trả lời: "Cãi nhau với người ta rồi bị ném xuống sông thôi."

A Khôn lại hỏi tiếp, Lăng Hàm chỉ sợ càng nói càng sai nên quyết định ngậm miệng kín bưng, thế nhưng A Khôn chỉ tùy tiện hỏi vài câu rồi dời đi trọng tâm câu chuyện.

"Vậy chuyện với Lục ảnh đế là thế nào?"

Xem ra đây mới là điều A Khôn quan tâm nhất.

Lăng Hàm cẩn thận nói: "Anh ta vô tình vớt em từ dưới sông lên, không có quan hệ gì khác."

Trên mặt A Khôn lộ ra vẻ thất vọng: "Vậy sao, còn tưởng cuối cùng cậu cũng ôm được cái đùi to rồi chứ... haiz, thế rốt cuộc thời gian này cậu làm gì vậy? Suốt ngày chạy ở bên ngoài, làm việc gì cũng thần thần bí bí, rốt cuộc là bận rộn cái gì!"

Có khi là bận vơ vét tiền tài chứ gì nữa!

Lăng Hàm yên lặng nói thầm trong lòng, không lên tiếng.

A Khôn quan sát sắc mặt của Lăng Hàm, không biết anh ta đọc được ra cái gì mà thở dài, nói: "Anh biết cậu đang trách anh, thế nhưng anh cũng hết cách rồi, tài nguyên của công ty chỉ có ngần đấy, Đậu Dương đã giành được thì hiển nhiên không có suất của cậu, cậu biết người đứng sau Đậu Dương là ai không? Là cổ đông của công ty chúng ta đó, anh không đắc tội nổi đâu!"

Lăng Hàm chưa bao giờ nghe đến tên Đậu Dương nên mặt không biến sắc nhìn chằm chằm A Khôn, quan sát lời nói và cử chỉ của anh ta, cố gắng tìm ra được chút dấu vết. Từ vài lời của A Khôn,

cậu phán đoán được Lăng Hàm chính là ngôi sao nhỏ không chút danh tiếng gì kia, hơn nữa còn có khả năng không được coi trọng. Cậu đoán thử tâm lý của một ngôi sao nhỏ liền lập tức nhập vai, môi mím chặt, lộ ra một vẻ mặt thẫn thờ.

Về khoản diễn xuất Lăng Hàm rất có thiên phú, hơn nữa sau này còn được bồi dưỡng nên kĩ thuật phải nói là tuyệt vời, chỉ cần dùng ánh mắt cùng một chút biểu cảm là có thể diễn tả chuẩn xác nội tâm của nhân vật.

Khi giao tiếp với người như A Khôn nhất định không thể để lại nhược điểm, bằng không sau này sẽ bị bắt chẹt đến chết thì thôi, không cần nói chỉ cần dùng biểu cảm cùng với ngôn ngữ cơ thể là người giỏi quan sát người khác như A Khôn sẽ tự tưởng tượng ra được tâm tình và những gì mà cậu muốn nói.

A Khôn thấy biểu cảm của Lăng Hàm như vậy liền hiểu lời nói của anh ta không thuyết phục được Lăng Hàm, anh ta nói: "Thế nên anh mới bảo cậu mau tìm kim chủ cho mình đi! Nếu không tìm được kim chủ thì cái vỏ bọc con nhà giàu của cậu sẽ không giữ được nữa đâu, đến lúc đó chẳng ai giúp được cậu nữa hết."

Vỏ bọc nhà giàu?

Lăng Hàm sửng sốt, nhưng biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

"Cậu nói cậu giả vờ làm cái gì chẳng được? Sao lại muốn sắm vai công tử nhà giàu chứ! Trong giới giải trí này cậu ấm cô chiêu còn thiếu nữa chắc? Đương nhiên lúc khởi đầu nếu cậu là con nhà giàu, người khác không điều tra ra được xuất thân sẽ không bắt nạt cậu, nhưng thời gian lâu dần, là lừa hay là ngựa thì sớm hay muộn chẳng phải ai cũng biết còn gì?" A Khôn trách cứ.

Lăng Hàm nghe đến đó liền hiểu vì sao chủ nhân của cái thân này lại phải đi tống tiền người kia. Nếu như muốn sắm vai con nhà giàu thì đương nhiên không thể keo kiệt, muốn phô trương cũng phải có vốn liếng, lúc nào cũng phải vung tiền như rác, thu nhập của những nghệ sĩ nhỏ không cao, đôi khi cũng phải xài chút đường ngang ngõ tắt, nhưng nhất định cậu ta chưa từng nghĩ mình sẽ bị người ta đập chết.

Lăng Hàm không biết nên đồng tình hay là cạn lời nữa.

Lục Tư Nguyên chán ghét Lăng Hàm, ngầm chỉ trích cậu ta muốn ôm đùi mượn lực, hiện tại xem ra nguyên nhân Lăng Hàm bước chân vào con đường này cũng là do bị quản lý giật dây.

Cậu bỗng dâng lên cảm giác phản cảm với người đàn ông tên A Khôn này.

Đời người như một bộ phim, hoàn toàn dựa vào khả năng diễn xuất, hiện giờ Lăng Hàm không tiện nói nhiều nhưng cũng không thể quá bị động, cậu chỉ có thể thông qua vẻ mặt và động tác để phản ứng lại. Nghe được mấy câu đó cậu chỉ thở dài một hơi. Việc thở dài có rất nhiều ý nghĩa, phụ thuộc vào trí tưởng tượng của đối phương như thế nào.

Đối với người biết rõ nội tình như A Khôn chắc chắn sẽ tưởng tượng rất nhiều, vì vậy anh ta nói: "Quên đi, lúc này việc cậu nên làm nhất là phải dưỡng thương cho tốt, may mà mặt của cậu không có vấn đề gì, nếu như mặt cậu bị hủy thì đời này của cậu cũng sẽ đi tong luôn đấy."

Sau đó A Khôn lại an ủi vài câu, trọng tâm cậu chuyện bỗng nhiên chuyển đến vấn đề tiền bạc.

"Bây giờ tiền thuốc men phải làm sao đây?" A Khôn nói: "Tự dưng cậu chạy ra bên ngoài rồi bị thương, công ty sẽ không chi tiền thuốc men cho cậu đâu, cậu tự bỏ tiền của mình ra đi."

Lăng Hàm sửng sốt, cậu quả thực chưa nghĩ đến chuyện này, việc sống lại đã mang đến quá nhiều chấn động, đã thế còn cả chuyện Lục Tư Nguyên thăm mộ mình. Chuyện này gây sốc hơn những chuyện khác nhiều, việc tiền bạc cậu lại hoàn toàn không hề nghĩ tới.

Hiện tại ngay cả tình trạng mối quan hệ và thân phận của cái xác này thế nào cậu còn không rõ thì sao có thể biết về tình hình tài chính được chứ? Đương nhiên trên người chẳng có nổi một xu.

Bị A Khôn nhìn chằm chằm, Lăng Hàm nghĩ đến tiền tài của Bạch Tử Sách, nhưng tiền mặt với các loại chi phiếu đều ở trong nhà, hơn nữa phần lớn tài sản đều được mua bảo hiểm, lúc cần cậu cũng chỉ mang theo chứng minh thư với thẻ ngân hàng, lấy bộ dạng hiện tại chắc chắn không thể lấy được.

Nghĩ tới nghĩ lui cậu chợt nhớ từng chuyển tiền vào một tài khoản mua hàng online, trong đó có khoảng chừng hai vạn tệ!

Không biết có đủ không?

Lăng Hàm chẳng thể làm gì khác hơn là nói: "Trên người em có lẽ chỉ có khoảng hai vạn, không biết có đủ hay không?"

A Khôn thở dài một hơi, nói: “Để anh đi hỏi xem!”

Lăng Hàm chợt nhớ ra mỗi ngày y tá sẽ đưa tới một bản danh sách các khoản cần chi, nghĩ tới đây cậu liền lục tìm trong ngăn kéo bản danh sách đó thì phát hiện có người đã nộp trước một vạn tệ, người này là ai không cần nói cũng biết.

Lăng Hàm nghĩ, nếu như cậu ghét ai thì chắc chắn sẽ không cứu người đó rồi còn chi tiền thuốc men nữa, ngẫm lại thì Lục Tư Nguyên thật ra cũng tốt lắm.

Bệnh viện này là một bệnh viện tư cao cấp, Lục Tư Nguyên lại chọn cho cậu phòng bệnh VIP cho nên khoản tiền một vạn kia hoàn toàn không đủ, nhưng công thêm hai vạn của bản thân nữa vậy là đủ rồi.

Lăng Hàm nhờ A Khôn mua hộ một cái di động, sau đó A Khôn mua cho cậu một cái di động chẳng biết của hãng nào, ấn phím nửa ngày sau mới phản ứng.

Lăng Hàm cầm cái di động hàng giả chất lượng kém mà câm nín, A Khôn không những bợ đít mà còn rất keo kiệt, thân là một ngôi sao mà dùng điện thoại thế này thì không hợp chút nào, rõ ràng gã chê cậu không có tiếng tăm gì, sợ tiêu tiền cho cậu sẽ lãng phí.

Lăng Hàm cầm di động, tải ứng dụng rồi nhập mật mã, sau đó phải chứng thực mất cả nửa ngày mới mở ra được, quả nhiên phát hiện trong đó còn hai vạn.

Thật sự cảm ơn trời đất.

Chương 8
Bạn trai cũ

Dưới sự thúc giục của A Khôn, Lăng Hàm xuất viện ngay ngày hôm đó. Sau gáy của cậu có một vết sẹo lớn, chỉ là nhờ tóc che đi nên nhìn không rõ lắm, trông qua có vẻ như không có vấn đề gì.

Lăng Hàm theo chân A Khôn tới công ty, lúc ngẩng đầu nhìn thấy tòa nhà cực kì quen thuộc kia thì cảm xúc trong lòng cậu hỗn loạn đến cực điểm.

GMG.

Đó là công ty giải trí cậu từng làm việc.

Không ngờ quanh quẩn một hồi lại quay về đây.

Vừa nhìn thấy tòa nhà quen thuộc ấy, Lăng Hàm không thể kìm được lại nhớ tới Chu Bắc Hiền với Y Tự, vừa nghĩ đến hai kẻ đó cậu lại cảm thấy buồn nôn.

“Đi vào đi, ngây người ra đó làm gì?”

Qua một ngày ở chung, Lăng Hàm biết được thực chất A Khôn không quá chú tâm đến mình. Lần này cậu bị thương phải nhập viện, nếu không nhờ Lục Tư Nguyên gọi anh ta qua thì chắc anh ta còn chẳng thèm tới, Lăng Hàm có thể nhìn ra được sự khinh thường cùng mất kiên nhẫn của anh ta.

Lăng Hàm chẳng để tâm, cậu cũng không thích cái người A Khôn này, nếu như A Khôn không phải là quản lý của mình thì cậu còn lâu mới thèm nói chuyện với loại người như anh ta.

Lăng Hàm hít sâu một hơi rồi đi cùng A Khôn vào trong tòa nhà.

Đại sảnh rộng rãi sáng sủa, trần nhà được thiết kế bởi kiến trúc sư nổi tiếng cùng hệ thống đèn vô cùng hiện đại, bốn phía đại sảnh còn treo chân dung của các ngôi sao điện ảnh nổi tiếng khiến cho người khác đặt chân vào liền sinh ra lòng kính ngưỡng.

Nhưng thực tế GMG cũng không cần đến mấy thứ này để chứng tỏ địa vị của mình, chỉ cần cái tên GMG đã đại biểu cho tất cả, những chàng trai, cô gái có tài hoa, có nhan sắc, có tự tin bên ngoài đều tranh nhau muốn vỡ đầu để chen chân được vào cánh cổng của GMG, chẳng phải năm đó cậu cũng giống vậy hay sao?

Bọn họ bước vào công ty liền thấy vài ngôi sao, A Khôn nhiệt tình gọi tên, chào hỏi từng người, lời khen cứ phải gọi là rào rào không dứt.

Không thể không nói, khả năng giao thiệp của A Khôn rất tốt.

Lăng Hàm theo A Khôn để nhận biết người. Trước đây khi còn là ảnh đế, mắt cậu luôn cao hơn đầu, trong công ty có rất nhiều ngôi sao nhỏ cậu chẳng buồn để mắt tới, bây giờ rớt xuống tầng trệt chỉ có thể cố tỏ ra ngoan ngoãn.

Đang nói chuyện, phía trước đại sảnh đột nhiên có một đám người đi tới, đám người này ai ai cũng mặc âu phục, khuôn mặt xinh đẹp, di chuyển với tốc độ rất nhanh rất có khí thế. Người đàn ông được đám người đó vây quanh bước ra, lúc anh xuất hiện cũng là lúc tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh đều phải hướng ánh nhìn về phía anh.

Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên mặc một bộ vest khá lịch lãm, gương mặt đẹp trai mang theo vẻ thản nhiên cao ngạo quen thuộc, so với trước kia chỉ có hơn không có kém, bước đi giữa đám người kia, trông anh như một vương giả.

Tại sao lại gặp người này ở đây?

“Cậu Lục!!!” Mắt A Khôn sáng rực, vội vã bước lên nghênh đón.

Lục Tư Nguyên gật đầu với anh ta một cái.

A Khôn âm thầm đẩy Lăng Hàm một cái, Lăng Hàm bị đẩy tới trước mặt Lục Tư Nguyên, cậu ngơ ngác quay đầu nhìn anh ta.

A Khôn nháy mắt ra hiệu nhưng Lăng Hàm không bắt được ý

muốn của anh ta khiến A Khôn nổi giận.

Lăng Hàm bị vây giữa đám đông, bị mọi người nhìn vào khiến cậu thấy áp lực vô cùng.

"Có chuyện gì không?" Lục Tư Nguyên lạnh lùng nói. Hôm đó lúc từ nghĩa trang quay về, Lục Tư Nguyên hoàn toàn chẳng nói câu nào với cậu cả, chỉ đơn giản quẳng cậu ở bệnh viện rồi lái xe bỏ đi, thái độ cực kì thờ ơ. Cũng không biết câu nào của cậu động chạm đến thần kinh nhạy cảm của Lục Tư Nguyên khiến anh ta lúc nào cũng mặt nặng mày nhẹ với cậu như vậy.

Lăng Hàm không muốn ở cùng người chán ghét mình, cậu nhận ra mình đang cản đường liền lanh lẹ tránh ra, đoàn người của Lục Tư Nguyên cứ thế lướt qua bên cạnh cậu rồi biến mất sau cánh cửa.

Sau khi đám người đi hết, A Khôn tức giận nói: "Sao cậu không nói chuyện với cậu ta?!"

Lăng Hàm mở to đôi mắt đầy vô tội: "Nói cái gì cơ?"

"Cảm ơn chứ còn gì nữa." A Khôn chỉ hận rèn sắt không thành thép, ánh mắt của anh ta nhìn Lăng Hàm như thể đang nhìn một thanh gỗ mục: "Cơ hội để tạo quan hệ tốt như vậy sao cậu không biết đường nắm lấy hả?"

"Anh ta không thích bị người khác la liếm đâu."

A Khôn thở dài lắc đầu: "Cậu đúng là một thằng ngu mà! Lăn lộn trong cái giới này da mặt phải dày vào! Cậu không nhào tới chẳng lẽ còn muốn cậu ta nhào tới cậu sao? Cậu nghĩ cậu là ai chứ hả?"

Lăng Hàm không cho là đúng, chắc chắn Lục Tư Nguyên sẽ không bao giờ nhào tới mà cậu lại càng chắc chắn không nhào vào Lục Tư Nguyên, đằng nào cả hai kiếp quan hệ của hai người bọn họ đều không tốt, sau này quan hệ cũng chẳng tốt hơn là bao.

Cách đối nhân xử thế của cậu với A Khôn quá khác biệt, hoàn toàn không cùng một con đường.

Nhưng Lục Tư Nguyên có ơn với cậu, quả thật cậu nên tìm một cơ hội nói lời cảm ơn mới đúng.

A Khôn thấy dáng vẻ trầm mặc không nói gì của cậu cũng không tiện nói quá đáng hơn, anh ta chỉ nói: "Anh thấy tình trạng của

cậu hôm nay không tốt lắm, cậu qua bên Chu tổng báo cáo rồi về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay đừng chạy ra ngoài chơi nữa! Hai ngày nữa có một buổi họp báo cực kì quan trọng, đây có thể là cơ hội ngàn năm có một, nhất định cậu phải nắm cho chắc!"

Lăng Hàm muốn tránh phiền phức nên gật đầu đồng ý.

Lúc này đột nhiên có người đi vào phòng làm việc, đầu của cậu ta nhuộm màu vỏ quýt, làn da trắng nõn, ăn mặc cực kì thời thượng, đúng chuẩn loại hình mỹ thiếu niên được ưa chuộng gần đây.

"Đậu Dương đến rồi đó à?"

A Khôn lập tức vui vẻ chạy tới nghênh đón, thái độ này hoàn toàn khác với thái độ khiển trách Lăng Hàm vừa rồi.

Cậu thanh niên kia chẳng buồn liếc mắt nhìn Lăng Hàm mà chỉ nói với A Khôn: "Anh Khôn, em có chuyện cần tìm anh đây."

A Khôn quay đầu nói với Lăng Hàm: "Cậu qua chỗ Chu tổng báo cáo đi! Nhớ kĩ là đừng có nói gì lung tung, cứ bảo là lái xe không cẩn thận để xảy ra tai nạn ngoài ý muốn."

Lăng Hàm do dự một chút, hỏi: "Tìm Chu tổng nào cơ?"

A Khôn trợn trừng hai mắt, rõ ràng anh ta đã không thể khống chế được lửa giận của mình nữa.

"Còn Chu tổng nào nữa?! Đương nhiên là lão đại bộ phận nghệ thuật biểu diễn của chúng ta - Chu Bắc Hiền - Chu tổng rồi!"

Lăng Hàm nghe được ba chữ Chu Bắc Hiền liền cảm thấy đỉnh đầu bị ăn một gậy, cả người mông lung. Nếu như nói người mà cậu không muốn nhìn thấy nhất lúc này là ai, Chu Bắc Hiền xếp thứ hai không ai dám tranh vị trí thứ nhất.

Không ngờ vừa quay trở về đã lại gặp hắn?

Lăng Hàm không muốn đi nhưng nhìn bộ dạng giận đến phát điên của A Khôn chỉ đành nuốt lại lời từ chối, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Chu Bắc Hiền...

Lăng Hàm cực cực cực kì không muốn đi gặp Chu Bắc Hiền, cậu sợ mình sẽ không kìm được mà giơ tay nện thẳng vào mặt hắn, lại càng sợ sẽ nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của hắn.

Cậu chết rồi hắn có vui vẻ không? Có cảm thấy khó chịu hay không?

Hay là cậu chết đi rồi, hắn với Y Tự không còn gì cản trở nữa nên sống càng tự do thoải mái hơn?

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện này thôi đã đủ khiến Lăng Hàm cảm thấy hận thấu xương.

Không đúng, tại sao cậu lại phải sợ? Nếu sợ cũng phải là tên khốn đó sợ nhìn thấy cậu mới đúng!

Sắc mặt của Lăng Hàm trầm xuống, sau đó sải bước đi về phía tháng máy.

Đương nhiên Lăng Hàm rất quen thuộc với vị trí phòng làm việc của Chu Bắc Hiền, đi thang máy lên đến lầu bảy rồi đi dọc theo hành lang màu xám tro, chậm rãi hướng đến căn phòng trong trí nhớ, mỗi một bước đi bàn tay của cậu lại nắm chặt thêm một chút.

Lăng Hàm tự nói với mình rằng hiện giờ đã không còn như xưa, cậu không thể đấm hắn, không thể chửi ầm lên được. Lăng Hàm chuẩn bị tâm lý một lúc lâu rồi mới gõ cửa một cái.

Thư kí mở cửa giúp cậu, Lăng Hàm bước vào.

Căn phòng làm việc rộng rãi, sáng sủa, màu sắc chủ đạo là màu trắng và đen. Lúc này Chu Bắc Hiền đang ngồi sau bàn làm việc gần cửa sổ sát đất, hắn đã bỏ áo vest ngoài chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, trên sống mũi là cặp mắt kính không gọng, hắn cúi đầu tập trung xem tài liệu như thể không hề thấy Lăng Hàm bước vào.

Lăng Hàm vô thức bước về phía trước hai bước rồi nhìn hắn chằm chằm.

Một năm qua hắn gần như không có bất cứ thay đổi nào, sườn mặt nghiêng vẫn đẹp dịu dàng như vậy, lúc cười lên sẽ khiến trái tim đối phương tan chảy, bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ có cảm giác đây là một người rất dịu dàng.

Có vẻ như Chu Bắc Hiền cảm nhận được Lăng Hàm tiến lại gần cho nên hắn ngẩng đầu cười với cậu: “Ngồi đi.”

Nụ cười kia vẫn giống y như trước đây, dịu dàng lại lịch sự, rất dễ khiến người ta buông lỏng sự cảnh giác. Dù là một nghệ sĩ không

tên tuổi như Lăng Hàm, Chu Bắc Hiền vẫn có thể giữ thái độ ôn hòa, ở phương diện này hắn vẫn luôn rất cẩn thận, không để bất kì ai nắm được nhược điểm.

Lăng Hàm nhìn hắn không chớp mắt, sau đó từ từ ngồi xuống ghế.

Cái người này... đúng là không hề thay đổi gì cả, biểu cảm, hành động hay là thái độ, Lăng Hàm hoàn toàn không tìm thấy bất cứ dấu vết nào của sự thay đổi, hắn vẫn là hắn của trước kia.

Người chưa từng tiếp xúc gần gũi với Chu Bắc Hiền đều sẽ bị sự giả tạo của hắn giành được thiện cảm, đây chính là vũ khí mạnh nhất của hắn, khiến hắn có thể thuận lợi dung nhập vào thế giới của người khác, giảm thiểu khả năng trở thành kẻ thù ở mức thấp nhất.

Sinh ra là con nhà giàu, vẻ ngoài đẹp trai, tính cách dịu dàng lại chu đáo, làm việc cũng vô cùng cẩn thận, tuýp người như vậy luôn có thể khiến người khác cảm thấy dễ chịu... rất ít người có thể chống lại sức hấp dẫn ấy. Đám con em nhà giàu ít nhiều gì cũng có chút tật xấu, đó là sự ngạo nghễ từ xuất thân của họ, nhưng Chu Bắc Hiền lại không hề.

Lúc trước, đây cũng là điểm Chu Bắc Hiền thu hút Bạch Tử Sách.

Sau này khi Bạch Tử Sách biết được thân phận của Chu Bắc Hiền cũng có chút hốt hoảng, thực ra Chu Bắc Hiền là con ngoài giá thú của nhà họ Chu, mãi cho đến khi mẹ hắn qua đời năm hắn bảy tuổi thì hắn mới được đón về nhà họ Chu dạy dỗ. Khi đó bà Chu vẫn còn sống, nghe đồn đó là một người phụ nữ rất ghê gớm nên không cần nghĩ cũng biết Chu Bắc Hiền sống chẳng dễ dàng gì, từ lúc còn nhỏ đã phải học cách nhìn sắc mặt người khác, lâu dần ắt sẽ hình thành tính cách như vậy.

Chu Bắc Hiền đội một cái mặt nạ bên ngoài còn đem những tâm tư của mình giấu sâu trong đáy lòng, dùng vẻ mặt dịu dàng giao tiếp với người khác. Sự chăm sóc ân cần kia cũng chỉ là một loại chiêu trò nhằm lung lạc lòng người, thật ra hắn chẳng hề để bất cứ ai vào trong lòng cả, ấy vậy mà nực cười làm sao cậu lại sa vào đó.

Trong đầu Lăng Hàm đột nhiên vang lên một câu, không ai có thể thay đổi người này, không ai có thể khiến người này thay đổi, không một ai có thể ở lại trong tim hắn.

Chẳng biết tại sao viền mắt của Lăng Hàm lại nong nóng, đến lúc này cuối cùng cậu cũng chịu thừa nhận rằng bản thân cậu chẳng quan trọng như cậu đã tưởng, hắn không hề yêu cậu, mối tình trước kia chẳng qua chỉ là đơn phương từ phía cậu mà thôi.

Chương 9
Hết hi vọng

"Chu tổng." Lăng Hàm chậm chạp nói.

"Lăng Hàm phải không?" Chu Bắc Hiền đặt tài liệu lên bàn, ngửa người về phía sau tựa vào lưng ghế, mười ngón tay đan vào nhau, nói: "Có phải cậu có điều gì muốn nói với tôi đúng không?"

Lăng Hàm nhoẻn miệng cười, trả lời: "Đúng vậy, anh Khôn bảo tôi tới đây báo cáo với anh về chuyện tôi bị thương."

Nụ cười của cậu khiến trái tim của Chu Bắc Hiền run lên, chẳng biết tại sao lại có chút để ý.

"Cậu nói thử xem cậu bị thương như thế nào?"

Lăng Hàm khẽ cất tiếng: "Hôm đó tôi lái xe đi tảo mộ, trên đường đi không cẩn thận để xảy ra va chạm với xe của người khác nên có cãi cọ một chút, bọn họ người đông thế mạnh nên tôi bị đẩy xuống sông."

"Tảo mộ?"

"Đúng vậy, hôm đó là ngày giỗ của thần tượng tôi, biết được nơi người đó yên nghỉ nên tôi tới thăm anh ấy." Lăng Hàm từ tốn nói.

Chu Bắc Hiền bị gợi lên lòng hiếu kì: "Thần tượng của cậu là ai?"

Lăng Hàm đưa tay chống lên bàn, cả người hơi đổ về phía trước, cậu nhìn chằm chằm vào gương mặt đẹp trai của Chu Bắc Hiền rồi nói gằn từng chữ: "Bạch - Tử - Sách."

"..." Chu Bắc Hiền hơi khựng lại một chút nhưng cũng nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường: "Là cậu ta à."

“Nghe nói Chu tổng với Bạch Tử Sách là bạn tốt, không biết anh có đi tảo mộ anh ấy không vậy?”

Khóe miệng của Chu Bắc Hiền khẽ nhếch, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Cậu nghe ai nói tôi với Bạch Tử Sách là bạn bè?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Chu Bắc Hiền khẽ cười: “Sao tôi với cậu ấy có thể là bạn bè được?”

Lăng Hàm ngồi thẳng người dậy, trái tim của cậu lạnh dần, lạnh tới mức cực hạn rồi sẽ không còn đau nữa.

Rốt cuộc cậu đang mong chờ điều gì đây? Hối hận? Hổ thẹn?

Nực cười! Đối với người như Chu Bắc Hiền mà nói, hắn ta hoàn toàn không có những thứ này, hơn nữa từ lúc nào mà cậu phải dùng những cái đó để thỏa mãn lòng tự trọng đáng thương của mình vậy?

Trong lòng giống như có một thứ gì đó bỗng chốc tan biến thành mây khói, Lăng Hàm nhìn người đàn ông đẹp trai phía đối diện rồi cậu chợt nhận ra người này chẳng khác gì người khác, cảm giác trái tim đập rộn lên đã không còn tồn tại nữa.

“Nói cũng phải, Bạch Tử Sách vừa đánh người lại còn chơi trai, người như vậy sao có thể là bạn bè với Chu tổng có phẩm cách cao thượng được chứ? Anh nói có đúng không, Chu tổng?” Lăng Hàm mỉm cười, nói.

Chu Bắc Hiền làm như không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của cậu, thái độ của hắn vẫn dịu dàng như trước: “Chẳng phải Bạch Tử Sách là thần tượng của cậu sao? Tại sao cậu lại đánh giá cậu ta như thế?”

Lăng Hàm khẽ cười một tiếng: “À đúng, anh ấy là thần tượng của tôi nên tôi không nên nói anh ấy như thế, vậy Chu tổng cảm thấy Bạch Tử Sách là hạng người như vậy sao?”

“Tôi không biết.” Đôi mắt đen kịt của Chu Bắc Hiền trở nên sâu hút: “Chuyện không liên quan tôi không muốn nói nhiều, cậu nói kĩ về tình cảnh lúc ấy đi.”

Vẻ mặt của Chu Bắc Hiền thoáng thay đổi, nhưng Lăng Hàm là người sớm chiều ở chung với hắn suốt ba năm sao có thể không nhận ra hắn đang tức giận, vậy nên cậu thản nhiên nói: “Tôi nghe

nói Chu tổng là người dịu dàng lại biết chăm lo cho cấp dưới, ấy thế mà từ lúc tôi vào cửa đến giờ anh chẳng hỏi tôi một câu xem tôi bị thương có nghiêm trọng hay không mà cứ nằng nặc chất vấn tôi, xem ra lời đồn không đúng rồi."

Hiện tại Lăng Hàm thật sự chỉ muốn xé rách tấm mặt nạ của Chu Bắc Hiền ra, để mọi người nhìn xem đây là hạng người gì.

Nhưng Chu Bắc Hiền đâu thể vì một chút chuyện này mà để lộ lớp ngụy trang của mình được, hắn vội nói vài câu quan tâm đến Lăng Hàm, Lăng Hàm cũng nói ra lý do đã chuẩn bị từ trước. Ánh mắt của cậu chưa hề rời khỏi Chu Bắc Hiền nhưng càng nhìn lại càng cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì.

Có yêu mới cảm thấy khó chịu, giờ đã không còn yêu nữa thì đương nhiên cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

"Chu tổng còn câu nào muốn hỏi nữa không?" Lăng Hàm lạnh nhạt lên tiếng, chính bản thân cậu cũng không thể tin nổi mình có thể bình tĩnh tới mức độ này. Thì ra cảm giác không yêu một người nữa là thế này, người đó làm gì, nói cái gì cũng không còn để tâm nữa, ngay cả cảm giác hận cùng tức giận cũng vơi đi vài phần, còn chỉ còn sự thờ ơ.

Chu Bắc Hiền nhìn Lăng Hàm, không hỏi tiếp nữa: "Hết rồi, cậu đi đi."

Lăng Hàm lập tức đứng lên, quay đầu rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi Lăng Hàm đi rồi, Chu Bắc Hiền thả hai tay ra rồi đanh mặt nói: "Lisa."

Nữ thư kí cao ráo xinh đẹp đi tới: "Chu tổng."

"Đi điều tra xem mấy ngày gần đây Lăng Hàm đi những nơi nào."

"Vâng."

Nữ thư kí rời đi, Chu Bắc Hiền nhắm mắt lại, trong đầu hắn không ngừng hiện lên từng ánh mắt, cử chỉ của Lăng Hàm lúc vừa rồi. Thái độ chẳng coi hắn ra gì, ánh mắt càn rỡ cao cao tại thượng cực kì giống một người, người kia...

Lăng Hàm rời khỏi phòng làm việc của Chu Bắc Hiền rồi nhanh chóng đi đến thang máy, dòng suy nghĩ của cậu lúc này bình tình không gì sánh được, hoàn toàn không hề có một chút gợn sóng

nào.

Tiếng lộc cộc đặc trưng phát ra từ đế giày báo hiệu có người đang tới gần, sau đó là một âm thanh quen thuộc mang theo sự kinh ngạc vang lên: "Tiểu Hàm, sao cậu lại ở đây?"

Lăng Hàm kích động quay đầu lại, bất ngờ phát hiện người đứng bên cạnh mình là một người quen.

Chàng trai bên cạnh mặc một chiếc áo sơ mi màu lam, quần jean, mái tóc cắt ngắn cũn, mặt mũi niềm nở như ánh mặt trời, nụ cười xán lạn đáng yêu giống như một bông hoa hướng dương, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Tưởng Nghị.

"Là cậu à?!" Lăng Hàm bật thốt ra, sau khi gặp một người đáng ghét lại trông thấy đàn em đáng yêu khiến tâm tình của cậu tốt hơn vài phần.

Quan hệ của cậu với Tưởng Nghị rất tốt, bản thân Lăng Hàm cũng rất có lời khen về người đàn em này nên luôn đề bạt Tưởng Nghị. Nhưng chẳng biết do cậu chàng xui xẻo hay sao mà nếu không phải bị cướp vai thì sẽ đột nhiên xảy ra sự cố nào đó không diễn được, dẫn tới việc cậu chàng vẫn mãi chưa có tiếng tăm gì.

Lăng Hàm còn từng nghĩ sẽ đề bạt Tưởng Nghị làm nam thứ, kết quả vai diễn đó bị Lục Tư Nguyên cướp mất.

Tại sao lại đột nhiên nghĩ đến Lục Tư Nguyên?

Lăng Hàm lắc lắc đầu đá văng suy nghĩ này ra ngoài.

Lăng Hàm nhìn về phía Tưởng Nghị, thời gian một năm vẫn chưa khiến chàng trai này thay đổi gì, vẫn một mái tóc đen tuyền mềm mại, đôi mắt long lanh, ngoại hình sáng sủa, đặc biệt lúc cười lên sẽ khiến người khác mê đắm. Theo lý thuyết mà nói ngoại hình như vậy không tệ, hơn nữa bản thân Tưởng Nghị cũng cố gắng, thậm chí cũng không thiếu người đề bạt, ví dụ như Lăng Hàm nhưng đáng tiếc vận may không đủ, thật xui xẻo.

Nhưng đứa nhỏ này lại không hề từ bỏ, tính cách của Tưởng Nghị cũng giống như ngoại hình của cậu, được ví như ánh mặt trời đầy tích cực, tâm tính của cậu ta rất tốt. Đây cũng là nguyên do chính khiến Lăng Hàm muốn đề bạt người này.

“Đã lâu không gặp.” Tưởng Nghị dùng quả đấm đụng vai Lăng Hàm, sau đó cau mày nói: “Nghe nói cậu bị thương, không sao chứ?”

Cậu không biết quan hệ của Lăng Hàm “thật” với Tưởng Nghị là như thế nào, vậy nên không thể làm gì khác hơn là trả lời qua loa một câu rồi im lặng không lên tiếng.

Xem ra chuyện cậu bị đánh vỡ đầu rồi rơi xuống sông đã có rất nhiều người biết. Giới giải trí chính là như vậy, không có cái gì gọi là bí mật cả.

“Cậu bất cẩn quá! May là chỉ bị thương cái gáy đấy, nếu như mà mặt mũi có làm sao thì sự nghiệp cũng đi tong rồi! Nhưng mà nhà cậu có điều kiện như vậy, nếu không lăn lộn trong giới giải trí nữa vẫn có thể về kế thừa công ty.”

Lăng Hàm có chút xoắn xuýt trong lòng, xem ra Lăng Hàm giả làm con nhà giàu tương đối thành công.

“Phải rồi, tôi nghe nói sang tuần cậu phải quay MV cho Y Tự à, có thật không vậy?”

MV của Y Tự?

Lăng Hàm hoàn toàn ngây người, lẽ nào A Khôn nói cuối tuần cậu có một thông báo quan trọng chính là đang nói cái này sao?

Tưởng Nghị nói: “Tuy rằng tôi chẳng ưa Y Tự nhưng nếu cậu có thể đóng MV cho tên đó tôi cũng ủng hộ, bây giờ công ty đang dồn hết tài nguyên cho tên đó, cậu cũng có thể mượn cơ hội này mà bứt lên.”

Lăng Hàm cau mày, vừa mới xong một Chu Bắc Hiền còn chưa đủ, bây giờ lại muốn thêm một Y Tự sao?

Lăng Hàm mơ hồ nói: “Vẫn chưa xác định.”

Đúng lúc thang máy tới, hai người họ vào thang đi xuống tầng.

Trong hai ngày nằm viện, Lăng Hàm rảnh rỗi không có gì làm liền cầm di động tra cứu tình hình của Chu Bắc Hiền cùng với Y Tự. Cậu biết hiện tại Chu Bắc Hiền đã được thăng chức thành giám đốc bộ phận nghệ thuật của công ty, hắn có quyền quyết định rất lớn ở mọi phương diện của các nghệ sĩ trong công ty. Y Tự cũng đã trở thành một ngôi sao không lớn không nhỏ, gần đây đang trên

đà phát triển, tốc độ rất nhanh.

Nhớ năm đó khi cậu còn sống có ai biết đến cái tên Y Tự? Còn không bằng cả một diễn viên quần chúng.

Xem ra sau khi cậu chết, Chu Bắc Hiền đã dồn tất cả tài nguyên cho Y Tự, quyết tâm muốn biến Y Tự trở thành một ngôi sao hạng A.

Đúng là tình sâu nghĩa nặng quá ha!

Mặc dù Lăng Hàm không còn thích Chu Bắc Hiền nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không chán ghét những điều bọn họ làm, cái scandal "bao trai" của cậu chưa biết chừng còn do hai người đó đứng đằng sau nữa kìa.

Lăng Hàm âm thầm cười nhạt, biểu cảm trên mặt lại không thay đổi.

Sau khi Lăng Hàm vào phòng làm việc của A Khôn, anh ta nói: "Tuần tới đi quay MV cho Y Tự, đến lúc đó cậu nhất định phải điều chỉnh tâm trạng cho tốt, đừng có để lại xảy ra vấn đề nữa đấy."

"Đây là cơ hội lớn nhất cậu từng gặp được, nắm chặt có thể tạo đà để phát triển, nếu như cậu để vuột mất thì anh cũng không giúp được cậu nữa đâu."

Lăng Hàm cất tiếng: "Em không muốn đi có được không?"

A Khôn bỗng trợn trừng hai mắt, gắt lên: "Cậu nói cái gì? Không muốn làm?! Lăng Hàm, cậu bớt cái thói đùa giỡn đi có được không? Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, người khác cầu còn không được mà cậu lại nói cậu không muốn? Nếu như cậu không làm sẽ có người khác khóc lóc cầu xin muốn làm, cậu suy nghĩ cho kĩ đi! Đừng tưởng rằng cậu đi xe sang ở trong nhà lớn thì nghĩ rằng mình là con nhà giàu thật, bản thân có thế nào cậu tự mình biết rõ đấy."

Lăng Hàm cũng không nổi giận vì bị A Khôn quát tháo, nói ra thì nếu cậu là một quản lý, dẫn theo một người giả vờ làm con nhà giàu lại còn tự khiến bản thân bị thương đến mức nhập viện thì cậu cũng sẽ nổi giận thôi.

Thế nên Lăng Hàm kiên nhẫn nói: "Nếu không thì chờ một chút đi, có khi vết thương của em vẫn chưa lành hẳn, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì khiến tiến độ quay bị trì hoãn thì em xong xác mất."

Lúc này, sắc mặt của A Khôn mới khá hơn một chút: “Vậy thì không được, người khác gãy xương còn có thể diễn được, cậu chỉ xước có chút da làm sao mà không làm được chứ?”

Cái gì gọi là xước chút da? Lăng Hàm âm thầm nghĩ trong lòng, anh ta không thấy đầu của mình bị bọc như cái bánh chưng sao? Cậu bị người ta giết đó, vết thương có thể nông được chắc?

Chương 10
Nhật kí

Cãi nhau với A Khôn chẳng có nghĩa gì, trái lại còn gây bất lợi cho mình nên Lăng Hàm nói: "Cho em suy nghĩ thêm đã! Nếu như lúc đó vết thương của em tốt lên thì em sẽ đi, được không?"

A Khôn thấy thái độ của cậu mềm xuống thì giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn: "Được rồi, đang bị thương thế này cậu cứ về nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa quay lại đây."

Lăng Hàm đã không muốn ở lại cái chỗ này nữa từ lâu rồi, nhưng cậu lại chẳng biết giờ mình đang sống ở đâu.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể tìm người đưa mình về. Trông A Khôn cũng chẳng có vẻ gì là chịu đưa đón người khác, chắc cũng không có đủ kiên nhẫn mà làm vậy nên Lăng Hàm thức thời không nói ra.

Hiện giờ cậu chỉ có thể nghĩ đến một người có thể đưa mình về nhà, Lăng Hàm rời khỏi phòng làm việc rồi dựa theo đi trí nhớ đi đến tầng lầu có Tưởng Nghị.

Tưởng Nghị rất ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của Lăng Hàm, cậu hỏi Tưởng Nghị tan làm có bận gì hay không, thấy cậu ta trả lời không khiến Lăng Hàm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cậu uyển chuyển nói cho Tưởng Nghị biết cậu muốn cùng nhau đi về.

Vừa lúc Tưởng Nghị cũng đang rảnh rỗi nên dẫn Lăng Hàm đi lấy xe rồi đưa cậu về nhà của mình.

Đó là một căn hộ sang trọng, thiết kế đẹp mắt lại yên tĩnh, trước đây Lăng Hàm cũng có nghe nói nhà trong khu này cực kì đắt, người ở nơi này không phú cũng quý. Xem ra để giả làm con nhà

giàu Lăng Hàm đã cố gắng dốc hết vốn liếng rồi, tiền thuê nhà một tháng ở đây ít nhất cũng phải hơn một vạn, căn hộ lớn một chút thì ba bốn vạn là chuyện bình thường.

Lăng Hàm vốn định mời Tưởng Nghị ăn cơm nhưng đột nhiên nghĩ đến túi tiền trống rỗng của mình nên không giữ cậu ta lại, Tưởng Nghị cũng không có ý định ăn cơm với Lăng Hàm nên sau khi thả người ở cổng chỉ dặn cậu nghỉ ngơi cho tốt rồi rời đi luôn.

An ninh ở khu này rất nghiêm ngặt, người ngoài không thể đi vào, may mà bảo vệ có nhận ra Lăng Hàm nên mới cho cậu vào, đồng thời cũng trả lời tất cả câu hỏi của cậu, cho dù toàn là câu hỏi kì quặc.

Cảm ơn trời đất nhà ở đây dùng khóa vân tay, tuy Lăng Hàm không biết mật mã nhưng dùng vân tay vẫn có thể vào nhà.

Đây là một căn hộ hai phòng ngủ hai phòng khách, tổng diện tích đoán chừng gần một trăm mét vuông, cảm giác rộng rãi sáng sủa. Trang thiết bị trong nhà được lắp đặt theo phong cách tối giản Bắc Âu, không xa hoa nhưng đồ đạc nhìn qua rất có cảm giác, mỗi nơi đều lộ ra sự tinh tế của kiến trúc sư.

Lăng Hàm đi tới sờ lên chiếc sofa nhung màu xám, vừa chạm tay là bản năng quen xài thứ tốt của ảnh đế trong cậu lập tức cho biết rằng, chiếc ghế sofa này chắc chắn không dưới mười vạn.

Xem ra tiền thuê nhà phải đắt lắm đây.

Lăng Hàm đang xấu hổ vì trong túi không tiền bắt đầu phiền muộn, không biết tiền thuê nhà nộp đến tháng mấy rồi nữa. Nhưng Lăng Hàm đè những suy nghĩ này xuống rất nhanh, việc cần thiết lúc này là phải mau chóng tìm hiểu cuộc sống cá nhân của mình, để tránh xảy ra sai sót.

Căn nhà rất sạch sẽ, nhưng cảm giác sạch sẽ này không giống "sản phẩm" của một người đàn ông độc thân mà giống như có người giúp việc đúng giờ tới quét dọn.

Trên ghế sofa có một cái laptop, hai mắt Lăng Hàm sáng rực, vui vẻ mở máy ra. Người trẻ tuổi như Lăng Hàm chắc chắn rất thích internet mới đúng, có thể dùng internet để tìm hiểu về người này.

Tiếc là máy tính lại có mật mã.

Lăng Hàm chán nản đặt laptop xuống rồi đi loanh quanh trong

nhà, đi vào phòng ngủ. Sau một lát tìm tòi, cậu vô tình nhìn thấy một quyển nhật kí màu đen đặt trên bàn, quyển nhật kí này rất cũ, ắt hẳn đã dùng một thời gian rất lâu.

Lăng Hàm lập tức lật ra xem.

Đây là một quyển nhật kí được viết từ khi học cấp hai cho đến hiện tai, qua đó, Lăng Hàm có thể đại khái biết được những gì mà Lăng Hàm "thật" từng trải qua.

Khái quát lại, cha mẹ của Lăng Hàm ly hôn từ khi cậu còn rất nhỏ, sau khi hai người có gia đình mới rồi cũng không quan tâm đến Lăng Hàm nữa, để mặc cậu tự sinh tự diệt, Lăng Hàm cũng rất oán hận cha mẹ của mình. Cậu âm thầm thề rằng phải làm được một điều gì đó to tát để cha mẹ hối hận, nhưng buồn ở chỗ tâm tính thời trẻ không tốt, rất dễ đi vào con đường sai trái.

Con trai vào thời kì trưởng thành rất hay tự ái, Lăng Hàm vì muốn được bạn học quan tâm nên luôn tỏ vẻ mình là người có tiền bao ăn, mua đồ cho bạn bè, cậu muốn dùng cách này để thể hiện mình không giống người thường, quả thực Lăng Hàm đã thành công. Với gương mặt đẹp trai cùng cách tiêu tiền như vậy nên ở trường mọi người đều gọi Lăng Hàm là quý công tử nhà giàu, cuộc sống của cậu giống như nam chính trong các bộ phim thần tượng, bản thân Lăng Hàm cũng hưởng thụ sự tung hô này.

Nhưng thật ra sâu trong nội tâm Lăng Hàm biết điều này không đúng, cũng rất sợ hãi ngày nào đó sẽ lộ ra, nhưng đã nói dối một lần thì phải tiếp tục cắn răng mà tiếp tục.

Đoạn trước của nhật kí đa phần là những lời sám hối của Lăng Hàm, có lẽ cậu cũng nhận thức được làm vậy là không đúng nhưng không chống cự được cám dỗ, câu chữ trong nhật kí ngập tràn sự bất lực.

Thành tích học tập của Lăng Hàm không tốt, lên đến cấp ba hoàn toàn rơi xuống vị trí bét lớp, nhưng vì lúc nào cậu cũng tỏ vẻ là con nhà giàu nên các bạn nữ vẫn say mê Lăng Hàm như trước, mà Lăng Hàm lại vô cùng hưởng thụ cảm giác này. Cha mẹ cho Lăng Hàm không ít tiền sinh hoạt phí nhưng Lăng Hàm tiêu hết rất nhanh, cho đến năm lớp mười một, Lăng Hàm tuyên bố mình ra nước ngoài du học nhưng thực tế là thôi học.

Chuyện này khiến cha mẹ của Lăng Hàm rất tức giận, gần như cắt đứt nguồn kinh tế của cậu. Trong cơn tức giận, Lăng Hàm cao chạy xa bay tới tận thành phố A, cậu ngây thơ cho rằng ngoại hình

của mình không tệ, lăn lộn trong giới giải trí sẽ nhanh chóng được ăn sung mặc sướng mà thôi, đến lúc đó tiền tài danh dự sẽ ùn ùn kéo đến, muốn cái gì có cái đó. Trong nhật kí còn nhắc tới Bạch Tử Sách, Lăng Hàm coi Bạch Tử Sách là thần tượng, quyết tâm muốn đi theo con đường giống như vậy.

Nhưng đáng tiếc, Lăng Hàm không được may mắn như Bạch Tử Sách, hơn nữa tính tình cao ngạo chỉ muốn vào GMG cho nên chỉ có thể làm người mẫu, quay mấy cái quảng cáo nhỏ, đứng cùng một đống con gái chẳng ra làm sao.

Hoàn cảnh như vậy rất dễ ăn mòn ý chí một con người, nửa năm trước Lăng Hàm gặp được một quý nhân, cuối cùng cũng vào được GMG mà cậu hằng mong ước.

Lăng Hàm - lúc trước là Bạch Tử Sách không biết quý nhân kia là ai vì trang nhật kí sau đó đã bị xé, từ sau khi bỏ học, tần suất ghi nhật kí của Lăng Hàm càng ngày càng ít, ban đầu là một tuần một lần, sau đó là một, hai tháng một lần, hơn nữa đa phần đều chỉ là mấy từ để xả nỗi lòng nên muốn hiểu có chút khó khăn.

Vẫn còn may, ít nhất Lăng Hàm đã biết được hướng đi đại khái, dựa theo tính cách của Lăng Hàm mà nói thì người kiêu ngạo như vậy chắc chắn đã cắt đứt quan hệ với đám người không đứng đắn kia sau khi được vào GMG, vậy nên khi giao thiệp chỉ cần cẩn thận một chút ắt không cần quá lo lắng.

Còn về chuyện giả làm con nhà giàu Lăng Hàm cũng biết một chút, có vài nghệ sĩ muốn ra mắt cần làm màu làm mè một chút, một thân phận hiển hách chính là điểm cộng rất lớn. Từ lời nói của A Khôn có thể xác định rằng công ty ngầm đồng ý cho Lăng Hàm debut bằng kiểu hình tượng này.

Quan hệ thân thích đạm mạc, cũng không có nhiều quan hệ bạn bè, lòng tin của Lăng Hàm khi đóng vai này lại tăng lên không ít. Điểm quan trọng nhất chắc mọi người sẽ không bao giờ nghĩ được đến trường hợp "trùng sinh" đâu nhỉ? Cho nên dù cậu có chút khác lạ cũng không ai để ý.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Lăng Hàm thả lỏng vài phần.

Vấn đề kế tiếp chính là tiền, Lăng Hàm lục tung cả nhà suốt nửa ngày cũng chỉ tìm được hai nghìn tiền mặt, cậu cầm một xấp tiền, âm thầm nói lời cảm ơn với Lăng Hàm "thật" đã chết đi.

"Cảm ơn cậu đã cho tôi thân xác và tiền tài, sau này tôi nhất định

sẽ tóm được hung thủ để báo đáp cậu."

Lăng Hàm nói lời cảm ơn xong lại bắt đầu sầu não, giờ mà không có thu nhập thì chắc phải hít gió mà sống rồi.

Lăng Hàm chuẩn bị một chút rồi xuống lầu bắt xe đi tới chỗ ở trước đây của mình. Đó là một biệt thự ở ngoại ô, cũng chính là nơi cậu muốn quay về trước khi chết.

Đi một lát đến nơi kiếp trước mình gặp chuyện không may, trong lòng cậu có muôn vàn cảm khái.

Đoạn đường kia là một đoạn đường cực kì trống trải, rất ít xe cộ, cây cối ven đường được tỉa tót rất đẹp, hoàn toàn không còn cảnh máu chảy thành sông lúc trước, thậm chí còn chẳng tìm được chút dấu vết tai nạn xe cộ nào.

Trong lòng Lăng Hàm không hiểu sao lại có chút phiền muộn, sau khi chết, liệu có phải cậu cũng bị lãng quên sạch như con đường đã được gột rửa này, chẳng hề để lại một dấu vết nào hay không?

Lăng Hàm lắc đầu bỏ rơi loại suy nghi ủ rũ này, cậu có được cơ hội sống lại đã không còn mong gì hơn nữa, trời cao thương tiếc cậu, cậu còn đi phiền muộn cái quái gì nữa đây?

Khu biệt thự được bao quanh bởi cây cối xanh um, từng mảng màu xanh lục bao lấy căn biệt thụ màu nâu gạch, vừa khiêm tốn lại thần bí.

Trước khi chết, chi phiếu và tài sản quý giá của Bạch Tử Sách đều để hết ở đây, chỉ cần lấy được những thứ này, cậu sẽ không còn phải lo về vấn đề tiền bạc nữa, nhưng vấn đề là làm thế nào để lấy được những thứ này đây?

Thôi cứ đi tìm hiểu tình hình trước đã.

Lăng Hàm quen đường đi tới cổng bảo vệ, dung mạo của Lăng Hàm không tầm thường, ăn mặc cũng xa hoa nên bảo vệ dù gặp nhiều người phú quý cũng không mò ra được lai lịch của cậu, cũng không dám đắc tội vậy nên chỉ khách khí hỏi cậu tìm ai.

"Tôi muốn hỏi một chuyện." Lăng Hàm nói.

"Xin hỏi cậu muốn biết chuyện gì?"

"Sau khi Bạch Tử Sách chết, nhà của anh ta do ai tiếp nhận?"

Bảo vệ sửng sốt: “Xin hỏi cậu là thân thích hay bạn của anh Bạch?”

Thấy Lăng Hàm không lên tiếng, bảo vệ tiếp tục nói: “Sau khi anh Bạch qua đời, có rất nhiều người tự xưng là thân thích tới đây muốn thừa kế tài sản, nhưng anh Bạch đã để lại di chúc rằng tất cả tài sản của anh Bạch đều được đem đi quyên tặng.”

Thân thích? Cậu có thân thích sao?

Lăng Hàm nghĩ, trước đây khi cậu với bà nội sống nương tựa vào nhau thì những thân thích kia ở chỗ nào? Chờ cậu nổi tiếng rồi thì đủ loại cô bảy chú tám nhao nhao chạy tới nhận thân, lúc đó Lăng Hàm cực kì kiêu ngạo nên đương nhiên sẽ không thèm đếm xỉa gì đến họ, đóng cửa không tiếp bọn họ. Sau đó báo chí đưa tin cậu không nhận người thân, quan hệ với họ hàng không tốt, chắc cũng từ mấy người đó mà ra.

Lúc đó Lăng Hàm đâu để ý đến, mặc kệ bọn họ muốn nói gì thì nói.

Chuyện thân thích chỉ thoáng qua trong đầu một chút, Lăng Hàm lại dồn hết sự chú ý của mình vào vấn đề trọng điểm: “Di chúc? Đem đi quyên tặng?”

Bảo vệ gật đầu.

Chương 11
Bạn bè

Lăng Hàm đứng yên tại chỗ suy nghĩ thật kĩ, nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng lờ mờ nhớ ra được, hình như mình đã từng bị chấn động mạnh sau khi tham gia ghi hình chương trình truyền hình ở một trường tiểu học Hi Vọng trên vùng núi cao khó khăn, nên đã quyên góp không ít tiền cho khu vực đó. Sau này còn trào dâng tâm huyết mà lập một bản di chúc, nếu như cậu chết, tất cả tài sản sẽ được quyên góp cho quỹ vì người nghèo, giúp các trẻ em nghèo vùng cao được cắp sách tới trường.

Trước giờ cậu làm gì cũng tùy theo hứng thú, cũng không đặt nặng chuyện tiền tài, thành ra bây giờ không giữ lại được cho bản thân mình một đồng một cắc nào.

Lăng Hàm chết lặng trong phút chốc, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

"Xin hỏi cậu là..." Nhân viên bảo vệ tiếp tục hỏi.

Lăng Hàm hoàn hồn, trả lời: "Tôi là người hâm mộ của Bạch Tử Sách, chỉ muốn tới xem thôi."

Những chuyện khác không cần nói nhiều, Lăng Hàm gật gật đầu với nhân viên bảo vệ rồi lái xe rời đi.

Trên xe, Lăng Hàm trầm tư suy nghĩ, xem ra không thể trông chờ vào việc lấy khoản tiền trong tay mình hồi trước rồi, kế sách hiện tại chỉ có thể tự kiếm tiền dựa vào bản thân mình thôi. Lăng Hàm nghĩ tới nghĩ lui, ngoài diễn xuất ra thì cậu thực sự không biết làm gì, sau này chắc cũng chỉ có thể lăn lộn trong giới giải trí.

Cậu lại nghĩ đến hoạt động kia của Y Tự, nếu như thực sự từ chối

hoạt động tuyên truyền này, Y Tự không bị tổn hại gì, còn cậu sẽ đắc tội với A Khôn, một người có lý lịch nghệ sĩ tuyến dưới như cậu, sau này đừng hòng sống ở GMG nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui rất lâu, Lăng Hàm vẫn quyết định nhận hoạt động tuyên truyền kia, cậu cảnh cáo chính mình, nhất định phải khống chế cảm xúc cho tốt, nắm bắt cơ hội lần này.

Lăng Hàm sứt đầu mẻ trán xử lý vấn đề thân phận của mình, làm xong rồi mới nhớ ra mình vẫn chưa cảm ơn Lục Tư Nguyên. Lúc trước ở phòng bệnh còn thề thốt sẽ cho người ta yêu cầu gì đó ở mình, bây giờ nhớ ra mới thấy lúng túng vô cùng.

Tặng gì thì tốt nhỉ?

Sau khi về nhà, cậu lôi tiền ra đếm, chỉ còn vài tờ tiền ít đến đáng thương. Trước kia là một trọc phú, bây giờ nghèo rớt mồng tơi mới một lần nữa cảm nhận được mức độ quan trọng của tiền.

Ngoài lúc chọn quà cho Chu Bắc Hiền cần chính mình động não, Lăng Hàm toàn để trợ lý chọn quà cho người khác, không có kinh nghiệm gì trong khoản này. Trước kia Chu Bắc Hiền dịu dàng chu đáo, biết cậu không giỏi việc chọn quà, mỗi lần sinh nhật đều nói thẳng với cậu mình cần cái gì, vô cùng nhàn nhã.

Nghĩ tới Chu Bắc Hiền, Lăng Hàm trầm mặt xuống, có dịu dàng chu đáo thế nào cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, mình còn bị chính những thứ bề ngoài kia lừa dối mà.

Cứ ra ngoài xem thế nào đã.

Lăng Hàm mang tiền đến trung tâm thương mại chọn quà, sau đó nhanh chóng chật vật đi ra. Những thứ cậu nhìn vừa mắt hoặc có thể tặng được đối với cậu ở thời điểm hiện tại đều có cái giá đắt kinh hồn, cậu còn phải ăn cơm nữa chứ. Lục Tư Nguyên có ơn cứu mạng cậu, có thế nào đi chăng nữa cũng không thể tặng quà khó coi quá đúng không?

"Lăng nghèo túng" vừa đi lung tung trên đường vừa suy nghĩ mông lung, sống hai cuộc đời rồi mà cậu chưa từng khổ công nghĩ ngợi về vấn đề quà tặng như thế, cứ đi mãi đi mãi, ánh mắt đột nhiên liếc thấy một cửa hàng đồ gốm thủ công mỹ nghệ, bỗng chốc động lòng.

Trong cửa hàng thủ công mỹ nghệ có một vài cô gái, thấy Lăng Hàm mà không thể không liếc trộm vài cái, Lăng Hàm bất chấp

hết mà nói với cô chủ đang bước tới: “Tôi, tôi muốn nung một món đồ gốm.”

Cô chủ tươi cười hỏi: “Không thành vấn đề, làm to cỡ nào?”

Lăng Hàm dùng hai bàn tay để ra hiệu: “To cỡ này.”

“Tặng bạn gái hả?”

“Không phải, tặng ân nhân cứu mạng.”

Cô chủ tưởng cậu đang đùa, bật cười khanh khách: “Đi theo tôi.”

Phòng làm đồ gốm chia làm phòng trong phòng ngoài, đặt rất nhiều bàn xoay, có một số người đang ngồi bên bàn xoay chăm chú làm đồ gốm, hai tay dính đầy bùn màu nâu đậm. Trong phòng này chỉ làm đến công đoạn vẽ men, công đoạn nung phải chuyển đến nơi khác.

Lăng Hàm lúc trước từng học một chút nghệ thuật gốm trong lúc tham gia chương trình truyền hình, sau khi thảo luận giá cả với cô chủ thì tràn đầy tự tin mà bắt tay vào làm. Cậu không ngờ, lúc trước học cách làm gốm nhưng vì nó khá nhỏ cho nên dễ thành công, mà lần này cậu làm sản phẩm lớn hơn, hơn nữa có yêu cầu về hình dạng, đòi hỏi yêu cầu kĩ thuật cao hơn. Trong tưởng tượng của cậu, đồ gốm làm ra nên có cái vẻ cao lớn như trong tranh ảnh, nhưng sản phẩm thực tế mà cậu làm ra được lại... thảm đến mức không nỡ nhìn.

Trong lúc bất đắc dĩ, chỉ có thể bỏ đi làm lại, tốn hết ba tiếng đồng hồ, mệt đến mức mồ hôi đầm đìa, cuối cùng mới ra được món đồ miễn cưỡng phù hợp với yêu cầu của cậu.

Lúc ra rửa tay, liếc thấy gương mặt mình trong gương, cậu không khỏi giật mình vì gương mặt lấm lem đầy bùn đất của mình.

Sau khi rửa mặt mũi chân tay xong, cậu lại quay về tiếp tục chỉnh sửa hình dạng, sửa đi sửa lại mấy lần cuối cùng cũng hài lòng, sau cùng dùng que nhọn khắc hai chữ “cảm ơn” đơn giản lên món đồ của mình.

Năm đó khi cậu học làm gốm chỉ có bước tạo hình sản phẩm, không ngờ công đoạn phía sau cũng rất phức tạp. Trong phòng gốm có cô gái xinh đẹp học về mỹ thuật, thấy dáng vẻ lấm lem của Lăng Hàm mà lòng thương cảm nổi lên, qua chỉ điểm cho cậu, dạy cậu những thứ như cách lên màu.

Lăng Hàm cảm thấy kĩ thuật của bản thân quả nhiên vẫn có hạn, không dám quá mạnh bạo, cuối cùng chỉ vẽ lên một loại màu.

"Anh muốn vẽ màu gì?" Cô gái kia hỏi.

Lục Tư Nguyên thích màu gì nhỉ?

Trước giờ, Lăng Hàm chưa từng để tâm tới vấn đề này nên đành lấy điện thoại ra tra tìm, phát hiện trên mạng viết rằng anh ta thích đen, trắng.

Chậc, sở thích cũng na ná với cậu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trong giới giải trí này, có mười nghệ sĩ nam thì hết chín người nói mình thích đen - trắng - xám, chỉ có một người thích màu xanh lam, thứ sở thích này được dựa theo địa vị của nghệ sĩ mà có.

Vì thế cậu quyết đoán tô luôn màu đen, vừa đơn giản, nhanh gọn vừa che đậy được.

Tô màu xong, dùng bút vẽ từng chút men, bán thành phẩm sau cùng trông qua có vẻ không tệ lắm.

Lăng Hàm lần đầu tiên làm gốm thành công cảm thấy vô cùng hài lòng. Làm một cái bình gốm mà mất nửa ngày trời, đợi khi cậu giao thành phẩm cho cô chủ đem đi nung thì trời đã tối rồi. Lăng Hàm vội vàng quay về nhà, làm việc chính của mình.

Chớp mắt mà một tuần đã qua đi. Lăng Hàm không ngừng tìm kiếm manh mối về cuộc sống của người tên Lăng Hàm này, mong muốn hiểu thêm về các mối quan hệ và tình trạng cuộc sống trước kia của cậu ta. Giấy chứng minh nhân dân và giấy phép lái xe chắc đã bị rơi lúc cậu ta bị người ta ném xác xuống sông rồi, cậu đành phải tìm người làm lại giấy chứng minh và giấy phép lái xe, trước kia có trợ lý giúp cậu xử lý những việc vặt vãnh này, bây giờ cậu lại phải đụng tay làm từng thứ một, đúng là hành hạ cậu đủ khổ.

Trải nghiệm này khiến cậu cảm thấy phiền phức, đồng thời cũng thấy mới mẻ, cảm giác khá kì diệu, như thể đang xây dựng cuộc đời của mình từng bước một, từ từ tiếp nhận thân phận hiện tại của bản thân.

Nếu như đã quyết định nhận tham gia MV của Y Tự, Lăng Hàm cũng không phải người không biết điều, trong thời gian này cậu gọi điện thoại cho A Khôn thành thật xin lỗi một hồi, thừa nhận

sai lầm trước đó của mình, quyết tâm về sau làm việc cho tử tế. A Khôn rất hài lòng với biểu hiện của cậu.

Cậu lại gọi điện thoại tới cảm ơn Tưởng Nghị, khiến Tưởng Nghị rất bất ngờ.

Lăng Hàm nắm bắt được một vài thông tin từ chỗ Tưởng Nghị, chủ nhân của cơ thể này trước kia vô cùng kiêu ngạo, mới vào GMG nửa năm, căn cơ chưa sâu, không thân thiết lắm với mọi người, Tưởng Nghị chủ động tỏ ý tốt, hai người mới làm bạn với nhau.

Lăng Hàm không nén được mà hỏi: "Lúc trước tại sao cậu lại muốn làm bạn với tôi?"

Tuy rằng Tưởng Nghị cũng không phải ngôi sao lớn, nhưng danh tiếng và địa vị đều cao hơn hẳn Lăng Hàm, không nhất thiết phải khom lưng cúi mình làm bạn của Lăng Hàm.

Tưởng Nghị im lặng trong chốc lát rồi trả lời: "Trông cậu rất giống anh Bạch, năm đó anh Bạch đối xử với tôi rất tốt, lúc anh ấy xảy ra chuyện, tôi lại không giúp được gì..."

Lăng Hàm sững sờ.

Tưởng Nghị ngừng lại rồi mới nói tiếp: "Tôi biết có một số câu cậu không thích nghe, nhưng tôi vẫn phải nói, tôi biết cậu ôm hoài bão lớn, nhưng trong giới này chỉ có một anh Bạch, chúng ta thực tế một chút, bước từng bước thôi."

Lăng Hàm biết những lời này của Tưởng Nghị chắc chắn xuất phát từ tận đáy lòng, trong tim trào lên cảm giác ấm áp: "Cảm ơn."

"Ôi, cảm ơn cái gì? Mấy ngày nay cảm giác cậu cứ như biến thành người khác ấy..."

Lăng Hàm bỗng thấy hơi căng thẳng, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại rồi nói: "Trải qua một số chuyện kiểu gì cũng phải trưởng thành mà, nếu không thì sống cũng thành uổng phí, cậu nói có đúng không nào?"

Tưởng Nghị bật cười, hai người nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Ngày mai phải tới công ty điểm danh, Lăng Hàm nhớ tới bình gốm mà mình đã làm, bừng bừng hứng khởi lái xe đi lấy món đồ thành phẩm. Xe của Lăng Hàm là một chiếc Porsche 911, với năng lực

kinh tế của Lăng Hàm, chắc chắn không thể chi trả cho chiếc xe này, chiếc xe này từ đâu mà có? Cậu đã từng tra lại giấy tờ đăng kí xe, chiếc xe này đúng là của Lăng Hàm.

Cậu nghĩ mãi mà không ra.

Chương 12
MV

Cô chủ thấy cậu đến thì tươi cười chào hỏi: “Anh đẹp trai cuối cùng cũng đến rồi à?”

Lăng Hàm được người ta gọi anh đẹp trai quen rồi, mặt không đỏ tim không đập, chỉ gật đầu: “Mấy hôm nay bận quá, bình gốm của tôi đã xong chưa?”

“Xong lâu rồi, đợi anh đến lấy về thôi.” Cô chủ mặc đồ theo phong cách dân tộc mỉm cười, dẫn Lăng Hàm tới giá để đồ lấy bình gốm.

Chỉ một lát sau, cô chủ đã ôm tới một bình gốm màu đen to cỡ quả bí ngô, bình gốm có bụng phình, cổ hẹp, toàn thân đen tuyền phát sáng, trông vừa đơn giản phóng khoáng lại vừa có vẻ đáng yêu.

Lăng Hàm ôm nó như ôm đứa con trai mình mới sinh ra, không nỡ tặng cho người khác, từ kiếp trước đến kiếp này cậu chưa từng trân trọng món đồ nào như vậy.

Lăng Hàm ôm nó về nhà, xem tới xem lui, sờ ngang sờ dọc, đặt lên tủ đầu giường, ngủ cùng nó một đêm, sáng hôm sau Lăng Hàm tỉnh dậy vệ sinh cá nhân, đặt bình gốm trong hộp đựng quà mà cậu đã mua từ trước, gói lại cẩn thận, bừng bừng phấn khởi ôm nó tới GMG.

Nghe ngóng được phòng và tầng của Lục Tư Nguyên từ phía lễ tân, cậu ôm bình gốm của mình lên tầng bảy. Đợi khi lên tầng bảy rồi mới đột ngột nghĩ ra, vị trí căn phòng mà ban nãy bên lễ tân nói với cậu hình như là phòng làm việc trước đây mà cậu từng dùng.

Lăng Hàm khựng lại, đè nén cảm xúc khá kì lạ trong lòng mà ôm

bình gốm tới căn phòng trong góc sâu nhất. Khoảnh khắc giơ tay lên định gõ cửa, cánh cửa đột nhiên bật mở, Tần Vĩnh mặc âu phục thẳng thớm xuất hiện ở cửa, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

"Lăng Hàm?" Dường như anh ta rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Lăng Hàm.

Lăng Hàm nhanh chóng lướt mắt nhìn vào bên trong, phát hiện ra Lục Tư Nguyên đang ngồi ở một góc trên ghế sofa bằng da thuộc màu đen, một góc khác của sofa là một gương mặt quen thuộc, Lăng Hàm rất quen với người này, Thành Thụy, một nghệ sĩ nam từng trực thuộc GMG, hình như hai người đang bàn chuyện.

Đôi chân thon dài của Lục Tư Nguyên tùy tiện vắt lại, nửa người trên ngả vào sofa, một bàn tay biếng nhác chống đầu.

Biểu cảm của anh vẫn lạnh nhạt và xa cách như mọi khi, khiến người ra có cảm giác lạnh lùng khó tiếp cận. Làn da nhẵn nhụi như nước men trên đồ gốm, có cảm giác lành lạnh, đôi mắt đen như mực hướng về phía cậu lạnh như thủy tinh, toát ra hàm ý lạnh lẽo.

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng và sắc bén như thế, Lăng Hàm thấy hơi lúng túng, nhưng cậu nhanh chóng trấn tĩnh lại. Đùa sao, trước kia cậu và Lục Tư Nguyên hai bên cân bằng, cho dù bây giờ thân phận có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, khí thế cũng không thể yếu đi được.

"Xin lỗi, tôi không biết hai người đang bận, quấy rầy rồi." Cậu nói.

Tần Vĩnh cười hỏi: "Cậu có việc gì không?"

Lăng Hàm nói với Lục Tư Nguyên: "Lần trước anh cứu tôi, tôi vẫn chưa kịp cảm ơn anh, cho nên hôm nay mang cái này..."

Cậu dừng lại, thấy Lục Tư Nguyên không có ý định đứng dậy nên đặt hộp quà lên chiếc bàn bằng gỗ hồ đào quen thuộc bên cạnh. Đưa mắt nhìn xung quanh, bày trí của căn phòng này không có quá nhiều thay đổi so với lúc trước khi cậu chết, đến cả vị trí đồ dùng cũng không thay đổi, nếu như không phải chủ nhân đã khác, Lăng Hàm sẽ tưởng rằng mình vẫn là Bạch ảnh đế rạng rỡ như mặt trời ban trưa năm nào.

"Tặng đồ gì vậy?" Giọng nam có phần quen thuộc khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại, phát hiện Thành Thụy vốn đang ngồi trên sofa

đã đứng dậy, dùng ánh mắt vừa tò mò vừa có phần châm chọc đánh giá hộp quà đặt trên bàn.

“Có thể mở ra xem được không?” Thành Thụy quay đầu hỏi Lục Tư Nguyên.

Lục Tư Nguyên khẽ gật đầu.

Thành Thụy lơ đễnh mở hộp quà ra, để lộ bình gốm đen như mực, không khỏi kinh ngạc: “Đây là gì vậy? Một cái bình sao?”

Lăng Hàm biết con người Thành Thụy có chút tật xấu, EQ không được cao - tuy rằng cậu không có tư cách gì để chỉ trích người khác về khoản này - dẫn đến việc con đường làm nghệ sĩ của Thành Thụy không được thuận lợi, tóm lại là không biết cách hành xử cho lắm, lại không có ưu thế nổi bật, cho nên lăn lộn trong giới mãi cũng không ra sao.

“Là đồ cổ của thời đại nào vậy?” Thành Thụy ngờ vực hỏi lại.

Lăng Hàm đáp: “Không phải đồ cổ, là đồ mới nung ra.”

“Không phải đồ cổ?” Thành Thụy không thể tin được: “Lăng đại thiếu gia à, Tư Nguyên giúp cậu một việc lớn như thế, cậu chỉ tặng anh ấy một cái bình thôi sao?”

Trong giới giải trí phù phiếm xa hoa này cứ hở ra là tặng trân châu bảo thạch, tặng một cái bình gốm quả thực khá khó coi.

Người bình thường bị làm nhục như thế chắc chắn sẽ xấu hổ và lúng túng, nhưng Lăng Hàm không phải người bình thường, cậu là người có lòng tự tin cao ngất trời. Trong lòng cậu, món đồ mà cậu tự tay làm tất nhiên vô cùng đáng quý, vì thế cậu nói bằng giọng rất tự hào: “Đây là thành phẩm đầu tiên tự tay tôi làm ra, ý nghĩa phi phàm, hi vọng anh Lục sẽ thích.”

Lại còn dùng cả bốn chữ “ý nghĩa phi phàm”, da mặt dày quá cỡ rồi ấy chứ?

Thành Thụy nghẹn lời vì thái độ hùng hồn của cậu, không khỏi quay đầu lại nhìn Lục Tư Nguyên.

Trên mặt Lục Tư Nguyên lộ ra vẻ hứng thú: “Ồ? Do cậu làm?”

“Đúng vậy.” Lăng Hàm đáp rất rành mạch.

“Chiếc bình này dùng làm gì vậy?”

Ờm? Lẽ nào không phải để trang trí à? Lẽ nào Lục Tư Nguyên không thích những món đồ để trang trí?

Biểu cảm của Lục Tư Nguyên vẫn thản nhiên như thường, không có vẻ vui mừng gì, cũng không có sắc thái khinh bỉ, Lăng Hàm không nắm bắt được thái độ của anh.

"Cậu dùng bình để làm gì?" Lục Tư Nguyên hỏi.

Ờm?

"Làm gì cũng được mà." Lăng Hàm nghĩ ngợi, nhanh trí nghĩ ra trong lúc cấp bách: "Có thể làm đồ trang trí, có thể cắm hoa, còn có thể giấu quỹ đen."

Tần Vĩnh bật cười, Thành Thụy trợn trừng hai mắt, khóe miệng Lục Tư Nguyên nhếch lên.

Lăng Hàm: "..."

Lời đã nói ra như bát nước hắt đi: "Được rồi, tôi nhận quà rồi, cậu có thể đi được rồi."

Lăng Hàm thở phào một hơi, anh ta nhận quà là được rồi, cảm giác thiếu nợ trong lòng cũng bớt đi vài phần. Cậu cũng không muốn ở lại nơi này lâu, chỉ gật gật đầu với Tần Vĩnh rồi rời đi.

"Bây giờ cách nịnh nọt càng lúc càng quê mùa, tặng một cái bình là muốn bấu víu quan hệ, sau này anh giúp người ta cũng chú ý một chút, dính vào rồi không hất đi được đâu."

Lăng Hàm vừa ra khỏi phòng đã nghe thấy giọng nói châm chọc của Thành Thụy ở phía sau, cho nên đã bảo mà, với IQ và EQ của Thành Thụy, chắc cả đời này cũng đừng mong nổi tiếng.

Cậu đột nhiên nghe thấy một tiếng xoảng ở phía sau, dường như có thứ gì đó đổ vỡ.

Trong căn phòng ấy, ngoài chiếc bình gốm mà cậu vừa tặng, không có thứ gì dễ vỡ được.

Lăng Hàm dừng bước, đứng lặng tại chỗ.

Anh ta... không thích sao?

Ông đây tốn bao nhiêu thời gian mới làm ra được đấy!

Trong lòng có lửa giận trào lên, Lăng Hàm rất muốn xông vào đó gom hết mảnh vỡ vào rồi ôm đi, nhưng sau cùng cậu vẫn nén được cơn giận, coi như không nghe thấy cái gì hết, tiếp tục đi về phía trước.

Đồ tặng đi đã không còn là của mình nữa, mặc người ta muốn làm sao thì làm.

Thực ra ngay từ lúc ở bệnh viện, cậu đã có thể nhìn ra được Lục Tư Nguyên căn bản không coi mình ra gì, nếu như không phải khi ấy mọi thứ tối như bưng không nhìn rõ, e là Lục Tư Nguyên sẽ không cứu mình.

Mình chỉ nghĩ đến chuyện báo đáp người ta như thế nào mà quên mất chuyện Lục Tư Nguyên căn bản không cần đến!

Lăng Hàm hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đi về phía thang máy, giữa đường gặp được vài đôi nam nữ vui vẻ đi ngang qua, trong khoảnh khắc sượt vai, một thiếu niên xinh đẹp đột nhiên nhìn cậu với vẻ kinh ngạc, biểu cảm vô cùng hoảng hốt.

“Thường Hoan, anh đang nhìn gì vậy?” Bên cạnh có người hỏi.

“Lăng Hàm, cậu là Lăng Hàm?” Thiếu niên mặc áo jacket bóng chày vội vàng bước tới.

Lăng Hàm ôm đầy tâm sự, không chú ý đến đám người kia, đột nhiên có người gọi tên cậu, cậu mới hoàn hồn lại.

Lẽ nào là người quen lúc trước?

Lăng Hàm không dám nói nhiều, lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ.

“Cậu, cậu không sao chứ?” Thiếu niên kia hỏi, mặt mũi có vẻ tái nhợt.

Lăng Hàm sờ sờ lên sau gáy, mỉm cười với cậu ta: “Không sao nữa rồi.”

“Thường Hoan, đi thôi.”

Người bên kia phải hô lên, Thường Hoan mới vội vàng cáo lui rời đi.

Lăng Hàm không chú ý lắm, đến lúc đứng trong thang máy mới nhớ ra, giọng nói của Thường Hoan có vẻ quen thuộc, đã nghe thấy ở đâu rồi nhỉ?

Một ý niệm xẹt qua nhưng nhanh chóng bị cậu gác lại sau khi gặp A Khôn. Từ sau khi xảy ra chuyện kia, A Khôn chú ý rất sát sao tới hành tung của cậu, vừa gặp đã hỏi cậu đi đâu, Lăng Hàm cũng thành thật báo cáo.

A Khôn lập tức nở nụ cười: "Hóa ra là đi gặp Lục ảnh đế à, anh còn tưởng cậu định làm thánh nhân thật rồi cơ. Khá đấy, xem ra mấy hôm nay đã nghĩ thông suốt nhiều rồi."

Lăng Hàm không phản bác lời của A Khôn. A Khôn tưởng rằng cậu muốn chạy đi kéo quan hệ với Lục Tư Nguyên, tạm thời cứ để anh ta nghĩ như vậy đi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào. Chỉ có điều cậu không muốn tới chỗ Lục Tư Nguyên thêm lần thứ hai nữa, cậu không có sở thích tự chuốc lấy nhục.

Địa điểm ghi hình MV ở phim trường Đông Nam, cách GMG rất xa, năm giờ sáng ngày hôm sau Lăng Hàm đã phải dậy, chưa tới sáu giờ sáng đã lái xe tới địa điểm. Nhờ vào kinh nghiệm của kiếp trước, đường đến phim trường Đông Nam có một đoạn đường giao thông rất phức tạp, nhất là giờ cao điểm đi làm và tan ca sáng tối, thường xuyên tắc nửa tiếng đồng hồ. Lúc đó bất kể là cậu lái xe ba bánh hay Ferrari, kiểu gì cũng không nhúc nhích được.

Lăng Hàm dậy khá sớm, đi một mạch không trở ngại gì tới phim trường Đông Nam, khi tới phim trường mới tám giờ hơn. Nhưng điều khiến cậu kinh ngạc là đạo diễn của MV - Fujii Toru đã đến từ sớm rồi, đang chỉ huy nhân viên trong ê kíp của mình sắp xếp địa điểm, điều chỉnh chi tiết.

Chương 13
Trách mắng

Lăng Hàm đã nghe qua tên tuổi của Fujii Toru, đó là một đạo diễn rất có tiếng của Nhật Bản, xuất thân từ quay MV và làm hậu kì cho phim điện ảnh, nổi tiếng nhờ những khung hình tỉ mỉ đến mức duy mỹ, đồng thời cũng nghe nói người này làm việc vô cùng nghiêm chỉnh và cẩn thận, chú trọng chi tiết, tuân thủ giờ giấc, cho dù ở đất nước Nhật Bản vốn nghiêm chỉnh cũng trở thành "tên biến thái bất hủ" - một phần là khen ngợi tác phẩm của ông không ai có thể đạt đến, một phần chê bai tác phong làm việc quá mức biến thái của ông.

Lăng Hàm từng xem bộ phim điện ảnh ba phần "Âm thanh mùa đông" của ông, nội dung vô cùng đơn giản, nhưng khung cảnh đẹp như tranh khiến người ta cứ nhớ lại hết lần này đến lần khác. GMG có thể mời ông ấy đến làm MV cho Y Tự, xem ra cũng kì vọng không nhỏ vào cậu ta.

Để bày tỏ thái độ lễ phép, Lăng Hàm bước lên trước dùng tiếng Nhật chào hỏi một cách đơn giản: "Chào ông, ông Fujii."

Kiếp trước cậu từng đóng phim ở Nhật Bản, cũng học được vài câu tiếng Nhật đơn giản.

Nghe thấy tiếng Nhật, đạo diễn Fujii Toru quay đầu sang, sau khi đánh giá Lăng Hàm từ trên xuống dưới, ông mỉm cười dùng tiếng Trung chưa sõi của mình để hỏi: "Chào cậu, cậu là nam thứ chính vẫn luôn vắng mặt đúng không?"

Fujii Toru là một người đàn ông trung niên rất gầy, khóe miệng có nếp nhăn rõ rệt, dù mỉm cười cũng cho người ta cảm giác vô cùng nghiêm túc.

Lăng Hàm hơi khựng lại, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp thời: "Thời gian trước tôi bị thương nên ở nhà dưỡng thương một thời gian."

"À, là như vậy à." Fujii Toru gật gật đầu.

Lăng Hàm biểu hiện rất thản nhiên và phóng khoáng, đạo diễn nghiêm túc thấy cậu không giống người nói dối nên không truy cứu chuyện cậu vắng mặt, tiếp tục chỉ huy nhân viên trong ê kíp chuẩn bị tất cả đạo cụ. Lúc không trách mắng người khác, ông vô cùng lịch thiệp, bất kể nói chuyện với ai cũng dùng "xin", "cảm ơn", thậm chí còn cúi người, Lăng Hàm cảm thấy người Nhật Bản ngày nào cũng vậy không thấy mệt sao?

Thời gian nhanh chóng đến chín giờ, Lăng Hàm chú ý thấy Fujii Toru bắt đầu đi đi lại lại trong trường quay đầy bất an, nhìn đồng hồ trên tay hết lần này đến lần khác, miệng lầm bầm những từ tiếng Nhật mà Lăng Hàm không hiểu được, đại ý chắc là tại sao đến giờ rồi mà vẫn chưa tới?

A Khôn từng nhắc nhở Lăng Hàm rằng đạo diễn Fujii Toru vô cùng chú ý tới giờ giấc, thời gian đã hẹn trừ khi xảy ra chuyện cần thiết thì tuyệt đối không thể sửa lại, mà nếu đến muộn sẽ được ông hiểu thành không tuân thủ giao ước, cho nên Lăng Hàm mới phải ra khỏi cửa lúc sáu giờ sáng. Thế nhưng cậu có lòng chứ người khác chưa chắc đã coi cách hành xử của Fujii Toru ra gì.

MV lần này có ba nhân vật chính, Y Tự đóng vai nam chính và Âu Dĩnh đóng vai nữ chính đều chưa đến, chỉ có mỗi Lăng Hàm đến. Fujii Toru càng lúc càng tức giận, không ngừng lặp lại: "Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được."

Đến chín giờ rưỡi, bên ngoài phim trường mới có một đoàn xe bảo mẫu màu đen lái tới, Âu Dĩnh mặc váy liền màu đen bước xuống khỏi xe, vội vàng đi tới trước mặt đạo diễn: "Xin lỗi, tôi đến muộn."

Âu Dĩnh có ba vòng chuẩn chỉnh, gương mặt xinh đẹp, gương mặt tỏ vẻ hối lỗi là có thể khiến bất cứ người đàn ông nào tha thứ cho cô, tiếc rằng Fujii Toru không phải người bị sắc đẹp mê hoặc, ông quát ầm lên không hề khách sáo rằng: "Cô không giữ lời hẹn! Cô không giữ lời hẹn!"

Âu Dĩnh khựng lại, chắc vì chưa từng gặp được đạo diễn nào không giữ thể diện cho cô như thế, nhất thời sững cả người, quên luôn cả nói chuyện.

“Tôi không cần người không biết giữ hẹn!” Fujii Toru đanh giọng, nhất thời khiến Âu Dĩnh và Lăng Hàm bên cạnh hoảng hồn.

Không ai ngờ rằng ông ấy sẽ đột ngột nổi nóng lên như vậy, Lăng Hàm nhìn xung quanh, ê kíp của Fujii Toru không còn ai thấy lạ gì, chắc đã sớm đoán được tình huống này.

“Tôi phải gọi cho ông chủ, sau này cô không cần đến nữa!” Fujii giận đến tím mặt, tiếng Trung của ông ấy không tốt lắm, cho dù tức giận đến đỏ mặt tía tai cũng chỉ có thể nói được mấy từ như “quá đáng”, “quá tệ”, thế nhưng không ai dám nghi ngờ tính chân thực trong những lời ông ấy nói, người này vô cùng “giữ đúng hẹn”, đã nói là phải làm.

Âu Dĩnh chắc cũng nghe nói về tính tình Fujii Toru, vội vàng giải thích: “Tôi xin lỗi, ông Fujii, hôm nay tắc đường nên tôi mới đến muộn.”

“Tại sao cậu ấy không bị tắc đường?” Fujii Toru chỉ vào Lăng Hàm mà chất vấn.

Âu Dĩnh lập tức quay đầu lại, đôi mắt long lanh lặng lẽ nhìn Lăng Hàm chằm chằm.

Lăng Hàm không nói gì, cậu vẫn luôn đứng bên cạnh giả làm không khí, cố gắng giảm thiểu chú ý sự tồn tại của mình, không ngờ nằm không cũng trúng đạn. Tình huống này giống như khi đi thi hồi còn đi học vậy, nếu như cả lớp không có ai đạt tiêu chuẩn, không thể trách chung cả lớp, mọi người đều an toàn. Nhưng nếu như có người thi tốt, đặt lên bàn cân so sánh, giáo viên sẽ phê bình học sinh không đạt tiêu chuẩn, mà học sinh bị mắng sẽ luôn sinh ra ghét bỏ với học sinh thi tốt hơn. Giống như bây giờ, nếu như ba người đều đến muộn, chưa biết chừng Fujii Toru sẽ không nổi nóng với Âu Dĩnh, cũng không nói những câu nghiêm khắc như “sau này đừng đến nữa”.

Lăng Hàm ăn một vố đau bên phía Chu Bắc Hiền không nghĩa cậu là người ngu ngốc, vì những người có khả năng diễn xuất tốt không thể nắm bắt nhân tình thế thái quá kém cỏi, nếu không không thể nào nắm bắt được tâm lý tính cách nhân vật.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía cậu, với địa vị và tính tình lúc trước thì còn lâu Lăng Hàm mới để tâm tới chuyện này, nhưng hôm nay không giống hôm qua, bây giờ cậu chỉ là một con tôm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, địa vị của Âu Dĩnh cao hơn cậu không ít, lỡ như cô nàng này ghi hận trong lòng mà âm

thầm ngáng chân, cậu sẽ bị xúi quẩy. Lúc này đây cậu cần phải nói gì đó.

Fujii Toru vẫn chưa chịu buông tha: "Nếu đã biết hôm nay có hẹn, tại sao không dậy sớm? Cô căn bản không coi trọng cuộc hẹn lần này! Tôi muốn đổi diễn viên!"

Âu Dĩnh trợn mắt há miệng, hôm nay cô đã dậy sớm hơn bình thường, khoảng bảy giờ đã dậy rồi, ai ngờ giữa đường kẹt xe vô cùng nghiêm trọng mới khiến cô đến muộn. Cô từng gặp qua đủ kiểu đạo diễn và nhà sản xuất tính tình nóng tính, cũng hiểu rằng những người này tính tình rất quái gở, chưa biết chừng một hành động một lời nói vô tình thôi cũng có thể khiến họ ghét, nhưng chỉ vì kẹt xe đến muộn mà bị đổi vai diễn thì oan uổng quá!

Âu Dĩnh không nói được câu nào, mặt mũi đầy vẻ tủi thân.

Lúc này Lăng Hàm đột nhiên lên tiếng: "Ông Fujii, chuyện cô Âu đến muộn có thể du di được, hôm qua cô Âu nói cô ấy bị cảm mạo, đau đầu, có thể loại thuốc cảm mà cô ấy dùng có thêm tác dụng an thần, khiến cô ấy dậy hơi muộn một chút, nhưng cô Âu tuyệt đối không có ý không giữ hẹn, không coi trọng lần ghi hình này, ông xem, cô ấy đã làm tóc xong, trang điểm sẵn, chọn quần áo chỉnh tề, tôi chỉ cần rửa mặt mặc quần áo là có thể xuất phát rồi, cô Âu phải tốn thêm thời gian trang điểm, chắc chắn sẽ đến chậm hơn tôi."

Nghe những lời này, Fujii Toru đánh giá Âu Dĩnh từ trên xuống dưới, thấy cô quả thực đã trang điểm và làm tóc, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn phần nào.

"Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay chị ấy dậy rất sớm, vội vàng làm tóc và trang điểm, tốn không ít thời gian đâu ạ!" Trợ lý của Âu Dĩnh cũng nói đỡ vào.

Lúc này Lăng Hàm lại bước tới bên cạnh Âu Dĩnh, trên tay cầm một hộp Ibuprofen đưa cho cô: "Cô Âu, đồ hôm qua cô làm rơi này, bây giờ đưa trả cho cô."

Vết thương của cậu vẫn chưa khỏi hoàn toàn, thỉnh thoảng vẫn sẽ đau đầu, mấy hôm nay lúc nào cũng đem theo thuốc giảm đau hạ sốt theo mình.

Âu Dĩnh khựng lại, Lăng Hàm nháy mắt với cô, phản ứng của cô nàng này cũng nhanh, vội vàng đón lấy hộp thuốc: "Cảm ơn cậu đã mang qua cho tôi, bây giờ tôi vẫn còn thấy đau đầu đây."

Fujii Toru vốn còn vài phần nghi ngờ, thấy Lăng Hàm đã lấy thuốc giảm đau ra, bỗng chốc tin ngay.

"Như vậy hả." Trong lúc vô ý, Fujii Toru dùng sang cả tiếng Nhật: "Lần sau không được đến muộn nữa đâu đấy."

Lúc này Fujii Toru lại khôi phục vẻ lễ độ như trước, so với vẻ nóng giận bùng nổ ban nãy, đúng là như hai người khác hoàn toàn. Mọi người có phần hiểu ra danh xưng "tên biến thái bất hủ" của ông từ đâu mà có.

Bầu không khí căng thẳng bình thường trở lại, Fujii Toru bảo Lăng Hàm và Âu Dĩnh vào phòng trang điểm bên cạnh để hóa trang, tiện thể xem qua kịch bản. Lăng Hàm và Âu Dĩnh bước vào, lần lượt được nhân viên trang điểm dẫn tới trước bàn trang điểm. Ê kíp của Fujii không dựng phòng trang điểm riêng cho ai bao giờ, người tham gia của dự án của ông ấy, bất kể là nhân vật tầm cỡ hay tép riu đều dùng chung một phòng trang điểm, không ai có đặc quyền gì hết.

Nhân lúc nhân viên trang điểm chính và ê kíp của Âu Dĩnh đang bàn chuyện, hai người trò chuyện đôi câu.

"Cậu là Lăng Hàm à?" Đôi mắt Âu Dĩnh tràn ngập ý cười.

Lăng Hàm khẽ mỉm cười đáp lại.

"Cảm ơn nhé."

"Đừng khách sáo."

Ban nãy Lăng Hàm giúp cô giải vây, tất nhiên Âu Dĩnh sẽ có chút hảo cảm với cậu. Nhân lúc bây giờ đang buồn chán, hai người nói đến vài đề tài khá an toàn chẳng hạn như tắc đường. Lăng Hàm đoán rằng chắc Âu Dĩnh chưa từng gặp mình, tuy rằng cô có thiện cảm với cậu, nhưng cảm giác thiện cảm ấy có vài phần khách sáo của kẻ từ trên nhìn xuống – dù sao cô cũng đã có danh tiếng còn Lăng Hàm chỉ là một nghệ sĩ mới toanh.

Sau những biến cố chồng chất, tính cách Lăng Hàm đã uyển chuyển hơn rất nhiều, trước kia cậu lười phải xã giao đưa đẩy với người khác, bây giờ lại bằng lòng đi kết bạn, dù sao làm bạn vẫn tốt hơn làm kẻ thù, không phải sao?

Hai người trò chuyện với nhau, dần dần Âu Dĩnh cảm thấy có phần kinh ngạc. Cô xinh đẹp, lại là ngôi sao, thân phận và địa vị

không thấp, bất kể nam hay nữ nói chuyện với cô đều có vài phần ngạc nhiên khi được tiếp xúc, những nhân vật mới toanh vừa ra mắt như Lăng Hàm luôn có động thái ngấm ngầm lấy lòng, nhưng thái độ của cậu từ đầu đến cuối luôn rất chừng mực, cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng trong lòng đối phương, địa vị của mình và cậu là bình đẳng.

Âu Dĩnh không kiềm lòng được mà quan sát Lăng Hàm thật cẩn thận.

Chàng thanh niên trước mặt có mái tóc đen dịu mắt, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trong và sáng, khóe miệng nhếch lên tạo ra cảm giác thân thiện, từng cử động nhỏ đều rất phong độ và lịch sự, thần thái và tư thế nho nhã, thuần thục. Bất kể nói đến thời trang hay âm nhạc, người thanh niên này cũng đối đáp trôi chảy, đề tài cứ thế mà đến. Lời nói và hành động của cậu không giống một người mới, mà giống một thanh niên có tài từng trải qua sóng to gió lớn.

Nhưng rõ ràng Lăng Hàm chỉ là một nhân vật mới không có tiếng tăm và tác phẩm tiêu biểu, không thể nào trải qua những trải nghiệm lớn được, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể đoán rằng Lăng Hàm có gia thế hậu đãi, được hun đúc từ nhỏ mà nên.

Càng nghĩ càng thấy đúng, địa vị của Lăng Hàm trong lòng Âu Dĩnh được nâng lên vài phần – nếu như là người có bối cảnh, làm bạn sẽ tốt hơn làm kẻ đối địch.

Vì thế hai người không hẹn mà cùng có ý nghĩ kết giao, càng nói chuyện càng tâm đầu ý hợp.

Không lâu sau đó, nhân viên trang điểm chính dẫn hai người đến phòng phục trang để chọn quần áo, hai bên phòng phục trang là hai móc treo dài, treo đầy quần áo của các thương hiệu nổi tiếng, bên trái dành cho nam, bên phải dành cho nữ. Phía sau dãy treo đồ có đặt phòng thay đồ riêng, mà một bên tường trong phòng lắp đầy gương soi.

Hai người nhìn nhau cười rồi tự tìm đồ trong khu vực của mình, vừa chọn vừa nghe nhân viên trang điểm dặn dò và thay quần áo dưới sự giúp đỡ của trợ lý. Khi thử đến bộ thứ hai để nhân viên trang điểm kiểm tra thì mọi người đột nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng trách mắng từ bên ngoài vọng tới. Nhân viên trang điểm nghe thấy giọng của ông chủ nhà mình, tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ra ngoài. Anh chàng này đi rồi, hai trợ lý của

anh ta cũng vội vàng theo ra, vì thế trong phòng chỉ còn lại Lăng Hàm, Âu Dĩnh và trợ lý của Âu Dĩnh.

Chương 14
Trái ngược nhau

Âu Dĩnh và Lăng Hàm đưa mắt nhìn nhau, không ai ra ngoài.

Trợ lý của Âu Dĩnh vô cùng cơ trí, đứng dậy ra ngoài xem xét, khoảng hai phút sau đã lại tiến vào, nói nhỏ với Âu Dĩnh: "Y Tự đến rồi, bị Fujii Toru mắng cho thảm lắm."

Sau đó liếc mắt nhìn Lăng Hàm rồi nói tiếp: "Y Tự đến muộn như thế, Fujii Toru đã giận lắm rồi. Chủ yếu nữa là, hai người một người không đến muộn, một người có lý do đến muộn, so sánh một chút thì thái độ của Y Tự kém hẳn, là người không giữ hẹn. Hai người không biết đâu, ban nãy Fujii Toru mắng đến mức mặt đỏ như luôn!"

Cô gái này học theo dáng vẻ của Fujii Toru chỉ vào Lăng Hàm mà quát lên "cậu không giữ hẹn!" sau đó tự ôm bụng cười ha hả.

"Âu Nghiên!" Âu Dĩnh trách mắng.

Trợ lý vội vàng chỉnh lại thái độ, nhưng vẫn còn le lưỡi rất đáng yêu.

Khoảnh khắc đó, Lăng Hàm có tâm trạng khá ảo diệu. Từ sau khi sống lại, quả thực cậu đã từng nghĩ tới chuyện xử trí đôi nam nam đáng ghét đó, nhưng không nghĩ tới chuyện giở trò quái gở gì sau lưng. Ý đồ của cậu khi tham gia MV này rất đơn giản, muốn nhờ MV của Y Tự mà nổi lên, đây là điều cậu ta thiếu nợ cậu. Cậu giúp Âu Dĩnh cũng vì có suy nghĩ khác, không ngờ âm thầm đào cho Y Tự một cái hố, cảm giác vô tình bóp mặt kẻ địch này... rất sung sướng.

"Fujii dám mắng cậu ta hả?" Âu Dĩnh tò mò hỏi: "MV lần này là

công ty cố ý tạo dựng tên tuổi cho Y Tự đó."

Trợ lý nhún vai: "Fujii là người Nhật Bản, ông ấy có lăn lộn kiếm tiền ở Trung Quốc đâu, sao phải sợ GMG? Với cả ông ấy ở Nhật Bản là người thế nào, ông ấy có nể nang ai bao giờ, Y Tự đứng trước mặt Fujii Toru đã là cái gì? Fujii dám mắng cả minh tinh Hollywood, lẽ nào còn sợ đắc tội cậu ta chắc?"

Lăng Hàm nhìn người trợ lý này với vẻ kinh ngạc, cô gái này cắt tóc rất ngắn, trông giống con trai, lời nói rất lớn gan lớn mật, câu gì cũng dám thốt ra miệng.

Âu Dĩnh dứ dứ đầu cô: "Đừng có nói linh tinh."

Thái độ của cô với trợ lý rất thân mật, không giống thái độ nên có với trợ lý.

Trợ lý kia le lưỡi, cười hì hì, không nói thêm nữa.

Ánh mắt của Lăng Hàm lướt qua lướt lại trên gương mặt hai người này, từ gương mặt, đôi mắt đến khuôn miệng, dung nhan của hai người này có vài phần giống nhau. Nhưng vóc dáng của Âu Dĩnh lồi chỗ cần lồi lõm chỗ cần lõm, tóc dài như thác đổ, gương mặt xinh đẹp yêu kiều rất có phong thái của phụ nữ, còn cô trợ lý cắt tóc ngắn như con trai, mặc áo jacket bóng chày đơn giản, trên sống mũi còn có gọng kính đen rất to, hoàn toàn là một tomboy. Phong cách của hai người này khác biệt quá lớn, khiến cậu không chú ý ra ngay được dung nhan giống nhau của hai người.

Có vẻ như Âu Dĩnh chú ý thấy ánh mắt của Lăng Hàm, cô nói: "Con bé là em gái tôi, Âu Nghiên."

Chẳng trách.

Lăng Hàm bừng tỉnh.

"Âu Dĩnh đến muộn là vì phải trang điểm chải chuốt, chẳng lẽ cậu cũng cần trang điểm chải chuốt? Cậu là phụ nữ à?"

Đột nhiên giọng nói cao vút của Fujii Toru từ bên ngoài vọng tới, người trong phòng phục trang cũng có thể nghe thấy rõ ràng, xem ra chắc Fujii đang giận lắm đây.

Âu Dĩnh hỏi Lăng Hàm: "Cậu nói xem chúng ta có cần ra ngoài không?"

Tuy rằng cô hỏi vậy, nhưng không hề có ý di chuyển, xem ra cũng không có mấy hảo cảm với Y Tự.

Lăng Hàm thản nhiên nói: "Tôi đang chọn quần áo mà."

Âu Dĩnh bật cười: "Cậu nói cũng đúng, tôi không muốn ra ngoài ăn mắng đâu."

Vì thế hai người ở lại phòng phục trang, giả bộ như không nghe thấy gì, không lâu sau đó, cửa phòng phục trang bị đẩy mạnh, một thanh niên phừng phừng lửa giận xông vào. Mái tóc của cậu ta được nhuộm thành màu sợi đay kiểu Hàn Quốc đang mốt gần đây, làm nổi bật lên nước da trắng, ngũ quan trên mặt đã âm thầm được chỉnh sửa, không khiến người ta thấy quá nữ tính, nhưng lại có vẻ sạch sẽ. Đến cả chiếc áo sơ mi trắng trên người cậu ta cũng vô cùng được chú trọng, càng toát ra vẻ không nhiễm bụi trần.

Y Tự.

Cõi lòng bình thản của Lăng Hàm nổi lên từng gợn sóng.

Y Tự đi vào phòng, gương mặt trắng nõn của cậu ta hồng lên vì tức giận, giống như miếng ngọc trắng được đặt trong cánh hoa đào ửng hồng, loáng thoáng nhuốm vài phần ráng hồng, khiến người không hiểu được chân tướng thấy rung động không thôi. Dung nhan của cậu ta hoàn toàn không bì được với Bạch Tử Sách, nhưng không có vẻ xâm lược như dung mạo và tính cách của Bạch Tử Sách, có lẽ đây là nguyên nhân mà Chu Bắc Hiền lưu luyến cậu ta mãi không quên?

Sau khi bước vào, thấy trong phòng phục trang có người, Y Tự hơi khựng lại: "Mấy người cũng ở đây?"

Lăng Hàm nhìn cậu ta không chớp mắt, nhìn chằm chằm vào gương mặt cậu ta, gần như có thể đốt được một lỗ thủng trên mặt cậu ta.

Cậu như quay về phòng làm việc của Chu Bắc Hiền một năm về trước, khi đó người này đứng trước mặt cậu và nói...

"Tôi với Chu Bắc Hiền chưa từng chia tay, sau khi tôi ra nước ngoài, anh ấy cần giải quyết nhu cầu sinh lý mới tìm người khác... Đàn ông đều như vậy mà..."

"Quan hệ của anh và anh ấy, chỉ đơn giản là... anh hiểu đấy..."

Khoảnh khắc đó, tôn nghiêm của cậu hoàn toàn bị chà đạp!

Lửa giận dồn nén nơi lồng ngực, trong lúc mờ mịt, Lăng Hàm thấy mình xông về phía gương mặt đó mà đánh cậu ta một trận tơi tả, đánh đến mức mũi miệng cậu ta đầy máu, nhưng chỉ một khoảnh khắc sau đã tỉnh táo lại.

Cậu lẳng lặng siết chặt nắm đấm.

Nếu như tình cảm của cậu dành cho Chu Bắc Hiền là yêu hận đan xen thì đối với người này, cậu chỉ thấy căm hận.

Trước khi gặp Y Tự, Lăng Hàm cảm thấy thái độ của mình có thể coi là bình tĩnh, nhất là sau khi gặp Chu Bắc Hiền, cậu mới phát hiện ra mình vẫn có thể bình thản được, cho rằng mình có thể giữ được phong độ rất tốt, nhưng sau khi gặp người này, cậu căn bản không thể bình tĩnh được.

Tại sao hai người này có thể sống tốt như thế? Tại sao sau khi làm bao nhiêu chuyện quá đáng như vậy mà vẫn tỏ ra như chưa có gì xảy ra?

"Cậu là ai?" Giọng điệu không khách sáo đó khiến Lăng Hàm hoàn hồn lại.

Hình ảnh chồng chéo trong đầu, nhưng thực tế chỉ là một khoảnh khắc ngoài đời thật. Lăng Hàm nhìn Y Tự không chớp mắt, ánh mắt đó quá chăm chú, lực công kích quá mạnh, khiến Y Tự phải phòng bị theo bản năng.

Lăng Hàm lặng lẽ thả lỏng nắm đấm, từ từ nói: "Tôi là Lăng Hàm."

"Ồ, cậu chính là Lăng Hàm đó à..." Y Tự dường như nhớ ra điều gì nên gật đầu: "À phải rồi, cậu có đến muộn không?"

Lăng Hàm chầm chậm lắc đầu.

Y Tự hướng ánh mắt về phía Âu Dĩnh: "Cô thì sao?"

Nụ cười của Âu Dĩnh có vẻ giả dối: "Tôi cũng đến muộn, bị mắng thảm lắm, may mà có Lăng Hàm giúp đỡ mới khiến ông Fujii không giận thế nữa."

Y Tự nghe thấy mà giận: "Nếu đã đều đến muộn, tại sao Fujii cứ cắn tôi mãi không nhả thế?"

Âu Dĩnh âm thầm trợn mắt khinh thường ở chỗ mà Y Tự không

thấy được: “Làm ơn đi, tôi là phụ nữ, tôi không được khỏe, lẽ nào không thể được châm chước?”

“Cô không khỏe cũng trùng hợp quá nhỉ.” Y Tự châm chọc.

Âu Dĩnh xoắn lọn tóc vào ngón tay, Âu Nghiên cười.

Lăng Hàm từ đầu đến cuối vẫn đứng bên cạnh hai người này làm không khí, cậu dùng một phút để bình ổn tâm trạng của mình, bất kể trong lòng có cuộn trào sóng to gió lớn cỡ nào, bên ngoài cậu vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường. Cậu đã không còn là Bạch Tử Sách khi trước nữa rồi, Bạch Tử Sách của ngày ấy chưa từng biết nhẫn nhịn tủi nhục, luôn bộc phát ngay tại chỗ, nhưng kết cục sau cùng thì thế nào?

Không nén được cơn giận nhất thời, kết quả không chỉ khiến mình thân bại danh liệt mà còn chết một cách khó hiểu, cậu không muốn phạm cùng một lỗi như thế nữa.

Y Tự không chú ý tới cậu nữa, đối với cậu ta, Lăng Hàm không có thân phận, không có địa vị, chỉ như con tôm nhỏ, hoàn toàn không có tí uy hiếp gì, không đáng lọt vào mắt.

Lúc này, nhân viên trang điểm chính bước vào phòng phục trang, đi thẳng tới trước mặt Y Tự mà nói: “Xin lỗi, tính cách của thầy tôi là vậy, mong anh Y đừng tức giận.”

Nếu như người của ê kíp Fujii Toru đã đến xin lỗi, coi như Y Tự đã tìm được đường lui, cậu ta nở nụ cười khách sáo: “Là tôi có lỗi trước, sao có thể trách ông Fujii được?”

“Nếu như mọi người đã đến đủ, chúng ta chọn quần áo trước đã.”

Nói đến công việc, mọi người vội vàng vực dậy tinh thần, Fujii đã đủ giận lắm rồi, lỡ như xảy ra sai sót gì trong công việc, đến lúc đó không biết còn xui xẻo cỡ nào.

Chương 15
Lộ diện

Bài hát của Y Tự có tên là "Ba ngày", kể về một chàng trai từ nhỏ đã đem lòng yêu cô gái sâu đậm, nguyện vì cô mà hi sinh tất cả. Cô gái này đam mê vũ đạo, nhưng một ngày cô mất đi đôi chân, trở nên nóng nảy và suy sụp, chàng trai không nỡ nhìn cô như thế, nên xin với thần cho đôi chân của cô được trở lại bình thường. Thần nói được thôi, nhưng phải lấy tính mạng của anh ra đánh đổi, đồng thời cho anh thời gian ba ngày để suy nghĩ thật kĩ có nên đồng ý hay không. Trong thời gian ba ngày này, chàng trai chưa từng do dự với quyết định của mình, anh chỉ lo cô gái sẽ lo lắng nếu mình chết, cho nên dùng hết cách để trong ba ngày có thể khiến cô gái ghét anh, quên anh đi.

Câu chuyện này sử dụng thủ pháp đảo trình tự thời gian và xen kẽ các chi tiết, mở đầu MV là ngày thứ nhất, ngày hôm đó đúng vào sinh nhật của cô gái, nhưng chàng trai lại đưa ra lời đề nghị chia tay, cô gái vô cùng đau lòng. Lúc này chàng nam thứ dịu dàng chu đáo xuất hiện, an ủi cô gái, giúp cô trải qua một ngày vui vẻ.

Ngày hôm sau chàng nam thứ dẫn nữ chính tới bệnh viện, để bác sĩ kiểm tra hai chân cho nữ chính lần nữa, bác sĩ nói hai chân của cô có hi vọng hồi phục. Nữ chính vô cùng vui vẻ, đi tìm nam chính, muốn cho anh nghe tin tức tốt này, nhưng nam chính lạnh lùng đi cùng với một cô gái khác. Nữ chính thất vọng, nam thứ lại tới tìm cô, an ủi và tỏ tình với cô, nữ chính đã từ chối.

Tuy rằng nam chính đối xử với nữ chính rất không ra gì, nhưng nữ chính vẫn luôn quan tâm anh, cô không tin nam chính sẽ thay lòng. Cô đi tìm nam chính một lần nữa, nam chính nói với cô rằng, anh đã hết yêu cô từ lâu rồi, nhưng bởi vì cô tàn tật nên không nỡ khiến cô đã thương tổn rồi lại tổn thương thêm mới không đề nghị chia tay, bây giờ không thể nhẫn nhịn được nữa

mới muốn xa rời nhau. Anh nói xong những lời này, bỏ lại nữ chính ở công viên một mình mà rời đi. Lúc này trời đã tối, nữ chính một mình đẩy xe lăn về phía trước, không cẩn thận ngã xuống sông mà ngất đi.

Khi nữ chính tỉnh lại trong bệnh viện, chỉ nhìn thấy nam thứ, không thấy nam chính đâu, cô không quên được bóng lưng quay đi rất kiên quyết và tuyệt tình của nam chính, cuối cùng cũng bỏ cuộc.

Ngày thứ ba, nữ chính đồng ý đi Mỹ điều trị cùng nam thứ, trên máy bay, bàn tay của hai người đan chặt vào nhau, báo hiệu việc nữ chính chấp nhận lời tỏ tình của nam thứ, còn nam chính đang ở phòng chờ sân bay đưa mắt nhìn cô rời đi.

Phần sau cùng của MV đã lột hết tất cả mọi thứ ra khỏi lớp vỏ, thực ra mọi chuyện đều được nam chính sắp xếp, anh biết nam thứ thích nữ chính nên đã đi tìm nam thứ, nhờ người này chăm sóc nữ chính. Trong ngày sinh nhật của nữ chính, khi cô hẹn hò cùng nam thứ, nam chính lặng lẽ theo sau họ, những thứ như pháo hoa xán lạn, khung cảnh tuyệt đẹp hay hoa tươi rực rỡ đều do nam chính chuẩn bị. Ngày nữ chính nói với nam chính rằng đôi chân cô có hi vọng hồi phục, thực ra nam chính rất vui mừng, sau khi lạnh lùng cự tuyệt nữ chính, anh đã khóc vì vui mừng. Lần nữ chính ngã xuống sông ở công viên, nam chính đã bế cô tới bệnh viện, rồi lặng lẽ ở bên cô suốt cả đêm. Trong sân bay người tới người lui, anh yên lặng đưa mắt nhìn theo nữ chính, bóng hình cứ càng ngày càng nhạt đi, cho tới khi trở nên trong suốt.

Thực ra thời gian quay MV ngắn hơn phim điện ảnh hay phim truyền hình rất nhiều, lời thoại lại ít, thậm chí có thể không cần lời thoại, nhưng yêu cầu đối với phong cách và khung cảnh rất cao.

Y Tự đi theo con đường sạch sẽ và tươi mới, trước đó chủ yếu đóng phim thần tượng, hiện tại muốn phát triển toàn diện, muốn ra bài hát. Cậu ta không giỏi khoản nhảy nhót, lại không được đào tạo âm nhạc bài bản tử tế, không thể nào xử lý được những ca khúc có độ khó cao, cho nên công ty rất bỏ sức ở phần ca khúc và nội dung MV, dùng để bù đắp cho thiếu sót của Y Tự ở phần hát.

Bài hát "Ba ngày" này do người sáng tác lời cho các ca khúc của Thiên Vương là Viên Hâm chắp bút, người soạn nhạc và đạo diễn MV đều mời hẳn ê kíp của Fujii Toru có danh tiếng trong lĩnh vực này, muốn cho bài hát này bắt buộc phải lên được các bảng xếp

hạng.

Bất kể là xét từ góc độ tài nguyên hay danh tiếng, nếu như Lăng Hàm tham gia vào việc chế tác MV lần này, khả năng nổi tiếng ăn theo Y Tự vô cùng cao.

Cậu diễn vai nam thứ trong MV lần này.

Trong kịch bản, sự chênh lệch của nam chính trước và sau rất lớn, hình tượng thâm tình khắc vào lòng người, có tính khắc họa nhân vật và dễ dàng tạo thành làn sóng nghị luận, bất kể ai diễn đều có thể diễn rất đặc sắc, nhân vật như vậy hiển nhiên được ướm theo Y Tự mà đắp nên. Đất phát huy của nhân vật nam thứ Lăng Hàm khá ít ỏi, từ đầu đến cuối anh chỉ có thâm tình, hình tượng nhân vật vô cùng bình thường.

Nhưng, Lăng Hàm có tự tin mình có thể diễn thật đặc sắc.

Dựa theo nội dung MV, nhân viên trang điểm thiết kế cho họ vài phương án trang phục, để ba người thay đồ, xem thử hiệu quả. Có đòn ra oai phủ đầu của Fujii Toru, ba người không dám ra vẻ nữa, ngoan ngoãn thay đồ theo chỉ dẫn.

Hôm nay họ phải quay cảnh đầu tiên, nữ chính vui vẻ kéo nam chính đến quảng trường ngắm chim bồ câu, nhưng nam chính lại yêu cầu chia tay khi cô đang vui vẻ nhất, sau đó nam thứ xuất hiện an ủi nữ chính. Fujii Toru nghiêm khắc và cẩn thận có yêu cầu rất cao đối với MV, kịch bản đơn giản nhưng phân cảnh và lời kịch được viết rất chi tiết, có thể quay thành phim điện ảnh mini luôn, tất nhiên sau này chắc chắn hậu kì sẽ cắt gọt nhiều.

Quảng trường nhỏ bên cạnh phim trường Đông Nam có nuôi chim bồ câu trắng với số lượng không nhiều, để quay MV này, GMG cố ý mua rất nhiều chim bồ câu, sau khi được Fujii Toru lựa chọn, chỉ để lại một số lượng chim bồ câu trắng đẹp mắt đủ số lượng.

Mấy người thay quần áo và tạo hình xong thì đến quảng trường nhỏ lộ thiên, dưới ánh mặt trời xán lạn, vô số chú chim bồ câu trắng đang bay đi bay lại trên quảng trường, khung cảnh rất yên bình và hòa hợp.

Âu Dĩnh diễn vai nữ chính mặc váy dài màu trắng, ngồi trên xe lăn, được Y Tự đóng vai nam chính đẩy tới giữa trung tâm của đàn bồ câu.

“Nơi này thật đẹp.” Âu Dĩnh vui vẻ đưa bàn tay ra, một chú chim bồ câu mập mạp bay tới lòng bàn tay cô, nghiêng đầu gù gù đánh giá Âu Dĩnh, dường như đang hỏi cô là ai vậy?

Âu Dĩnh mỉm cười.

Y Tự đứng sau lưng cô và hỏi: “Vui chứ?”

“Vui!” Giọng trả lời của Âu Dĩnh vang lên rất giòn, có thể cho thấy tâm trạng kích động và vui mừng của cô, cô ngửa đầu ra sau nhìn Y Tự: “Mấy hôm nay em đưa ra yêu cầu gì anh cũng nghĩ cách hoàn thành giúp em, em thấy rất vui!”

“Nguyện vọng của em, tất nhiên anh sẽ thực hiện giúp em.” Y Tự trả lời.

“Cắt!” Đột nhiên một giọng nói giận dữ cứng rắn cắt ngang cảnh diễn chung của hai người, hai người nghe tiếng mà nhìn qua, thấy Fujii quơ quyển sổ ghi chép trong tay mà bước tới.

“Không đúng, biểu cảm không đúng!” Fujii Toru nhíu mày nói với Y Tự: “Làm lại từ đầu!”

Y Tự khựng lại, cậu ta tự cho rằng biểu cảm ban nãy của mình rất khá, không ngờ lại không qua được cửa. Nhưng Fujii Toru đã lên tiếng, cậu ta không thể không làm lại.

“Không đúng, chuyện gì thế này?” Fujii càng lúc càng nhíu mày, quơ quyển kịch bản trong tay mà nói: “Cậu phải trải nghiệm được tâm trạng của nam chính, dồn tình cảm vào đó, như thế mới thể hiện chính xác và tinh tế được.”

Y Tự thấy khá khó chịu, cậu ta cảm thấy ban nãy mình thể hiện rất tốt, không lẽ vì chuyện buổi sáng mà Fujii cố ý nhắm vào cậu ta?

Nhưng cậu ta cũng không thể hiện ra ngoài, vẫn cẩn thận diễn chung với Âu Dĩnh, nhưng càng diễn càng khiến Fujii không hài lòng. Y Tự có phần không nén được giận, cậu ta vốn vì chuyện lúc sáng mà có tâm lý oán hận Fujii Toru, lúc này bất mãn trong lòng càng lúc càng nhiều, khiến cậu ta sắp nhịn không nổi mà bùng phát. Cậu ta là ngôi sao được GMG chú trọng nhất bây giờ, tại sao phải chịu khổ nạn thế này?

“Ông Fujii, tôi cảm thấy mình diễn như vậy là ổn rồi, rốt cuộc ông không hài lòng ở chỗ nào?”

Fujii Toru khựng lại, chắc vì không ngờ rằng có người dám chất vấn ngược lại mình: "Cậu cảm thấy ổn? Đó là cậu tự cảm thấy thế. Có lẽ đạo diễn khác sẽ bỏ qua cho cậu, nhưng ở chỗ tôi thì không được, cậu căn bản không có được thứ mà tôi muốn biểu đạt."

Y Tự cãi lại: "Tôi đã thuộc nát cả câu chuyện rồi, tôi biết rất rõ phải biểu đạt cái gì, là tình yêu mà nam chính dành cho nữ chính, lẽ nào tôi thể hiện nó chưa đủ ẩn nhẫn, chưa đủ thâm tình sao?"

"Sự ẩn nhẫn thâm tình của cậu chỉ là bề nổi thôi." Fujii xoa xoa ấn đường, có vẻ không vui: "Cậu hiểu câu thoại ban nãy không?"

Y Tự có vẻ không hiểu gì lắm: "Câu thoại ban nãy có vấn đề gì sao?"

Fujii Toru liếc mắt nhìn cậu ta rồi hỏi Âu Dĩnh: "Cô thì sao, có hiểu không?"

Âu Dĩnh không đáp lời.

Fujii Toru càng nhíu mày chặt hơn: "Là một diễn viên mà không hiểu được kịch bản một cách sâu sắc, đúng là chuyện tồi tệ nhất, chẳng lẽ trong số mấy người không có lấy một diễn viên giỏi sao?"

Y Tự đáp: "Trước kia tôi chỉ diễn một bộ phim truyền hình, khán giả rất thích."

Fujii Toru liếc cậu ta với vẻ khinh bỉ, chẳng nói năng gì, đột nhiên quay đầu vẫy tay với Lăng Hàm đang ngồi bên ngoài đọc kịch bản: "Cậu qua đây."

Lăng Hàm được nhân viên nhắc nhở mới ngẩng đầu lên, đặt quyển kịch bản xuống, bước tới mà không hiểu lý do: "Ông Fujii?"

Bây giờ chắc chưa đến lúc cậu ra diễn, gọi cậu tới làm gì?

"Cậu nói thử xem, câu thoại này có ý nghĩa gì?" Fujii Toru chỉ vào câu thoại ban nãy của Y Tự trong kịch bản mà hỏi cậu.

Khi Lăng Hàm nhìn đến câu thoại "Nguyện vọng của em, tất nhiên anh sẽ thực hiện giúp em" mà hiểu ra vấn đề. Y Tự và Âu Dĩnh, nói trắng ra chỉ là thần tượng, không phải diễn viên, mức độ lĩnh hội của họ đối với kịch bản hoàn toàn không thể bằng một diễn viên chân chính. Ban nãy cậu ở bên cạnh thấy Y Tự bị NG (quay hỏng) nhiều lần, hóa ra là mắc ở chỗ này. Nhiều lúc MV không cần lời thoại, nhưng một khi đã có lời thoại, phải như vẽ

rồng thêm mắt, Fujii Toru muốn nhấn mạnh chủ đề, tất nhiên yêu cầu sẽ nghiêm khắc, tiếc rằng Y Tự không thể hiểu được.

Lúc này đây, cả Y Tự và Âu Dĩnh đều nhìn cậu chằm chằm, muốn nghe xem cậu sẽ nói gì tiếp theo.

***

Thông báo

Bạn ơi, từ tập 2 truyện sẽ chỉ đọc được khi bạn là WAKAVIP quý, năm.

Nếu bạn đang là WAKAVIP ngày, tuần, tháng vui lòng đăng ký gói WAKAVIP quý, năm để tiếp tục theo dõi tập 2 bộ truyện ***Ảnh đế thị phi*** *phát hành ngày 13/4/2020.*

Đừng bỏ lỡ bộ truyện tuyệt vời này bạn nhé.